

Dziennik Urzędowy C 317

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 63

25 września 2020

Spis treści

I Rezolucje, zalecenia i Opinie

OPINIE

Komisja Europejska

2020/C 317/01	Opinia Komisji z dnia 23 września 2020 r. dotycząca planu trwałego składowania odpadów promieniotwórczych powstałych w związku z likwidacją bloków 1 i 2 elektrowni jądrowej Ringhals w Szwecji	1
---------------	---	---

II Komunikaty

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Komisja Europejska

2020/C 317/02	Brak sprzeciwu wobec zgłoszonej koncentracji (Sprawa M.9942 – Partners Group/Bridgepoint/Rovensa) ⁽¹⁾	3
2020/C 317/03	Wszczęcie postępowania (Sprawa M.9820 – Danfoss/Eaton Hydraulics) ⁽¹⁾	4
2020/C 317/04	Komunikat Komisji Wytyczne w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych po 2021 r.	5

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Komisja Europejska

2020/C 317/05	Kursy walutowe euro — 24 września 2020 r.	20
---------------	--	----

PL

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

Trybunał Obrachunkowy

2020/C 317/06	Sprawozdanie specjalne nr 19/2020 „Cyfryzacja europejskiego przemysłu – ambitna inicjatywa, której powodzenie zależy od trwałego zaangażowania ze strony UE, rządów i przedsiębiorstw” 21
---------------	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA ZWIĄZANE Z REALIZACJĄ POLITYKI KONKURENCJI

Komisja Europejska

2020/C 317/07	Zgłoszenie zamiaru koncentracji (Sprawa M.9928 – QuattroR/HGM/Burgo) Sprawa, która może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury uproszczonej ⁽¹⁾ 22
2020/C 317/08	Zgłoszenie zamiaru koncentracji (Sprawa M.9962 – Mylan/Aspen’s EU Thrombosis Business) ⁽¹⁾ 24

INNE AKTY

Komisja Europejska

2020/C 317/09	Publikacja wniosku o zatwierdzenie zmiany w specyfikacji produktu, która nie jest zmianą nieznaczną, zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych 25
2020/C 317/10	Publikacja wniosku o rejestrację nazwy zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych 31

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

I

(Rezolucje, zalecenia i Opinie)

OPINIE

KOMISJA EUROPEJSKA

OPINIA KOMISJI

z dnia 23 września 2020 r.

dotycząca planu trwałego składowania odpadów promieniotwórczych powstałych w związku z likwidacją bloków 1 i 2 elektrowni jądrowej Ringhals w Szwecji

(Jedynie tekst w języku szwedzkim jest autentyczny)

(2020/C 317/01)

Poniższą ocenę przeprowadzono zgodnie z postanowieniami traktatu Euratom, bez uszczerbku dla ewentualnych dodatkowych ocen, które mogą zostać dokonane na podstawie Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, oraz zobowiązań wynikających z tego traktatu, a także z prawodawstwa wtórnego ⁽¹⁾.

W dniu 7 kwietnia 2020 r. do Komisji Europejskiej wpłynęły dane ogólne dotyczące planu trwałego składowania odpadów promieniotwórczych ⁽²⁾ powstałych w związku z likwidacją bloków 1 i 2 elektrowni jądrowej Ringhals, przedłożone przez rząd Szwecji zgodnie z art. 37 traktatu Euratom.

Na podstawie tych danych oraz dodatkowych informacji, o które Komisja wystąpiła w dniu 8 maja 2020 r. i które zostały przedłożone przez władze szwedzkie dnia 3 czerwca 2020 r., a także po konsultacji z grupą ekspertów Komisja wydała następującą opinię:

1. Odległość pomiędzy obiektem Ringhals a najbliższą granicą z innym państwem członkowskim, w tym przypadku Danią, wynosi 50 km.
2. W normalnych warunkach likwidacji i demontażu uwolnienia płynnych i gazowych substancji promieniotwórczych nie powinny spowodować istotnego narażenia zdrowia ludności w innym państwie członkowskim, w odniesieniu do dawek granicznych określonych w dyrektywie ustanawiającej podstawowe normy bezpieczeństwa ⁽³⁾.
3. Stałe odpady promieniotwórcze są czasowo składowane na terenie obiektu, do czasu ich przemieszczenia do odpowiednio licencjonowanego zakładu oczyszczania lub miejsca trwałego składowania położonego w Szwecji.

Niepromieniotwórcze odpady stałe oraz pozostałości, które nie przekraczają dopuszczalnych poziomów emisji, zostaną zwolnione z mechanizmów kontrolnych i będą składowane jako odpady zwykle lub zostaną przeznaczone do ponownego wykorzystania bądź recyklingu. Działania takie będą przeprowadzane zgodnie z kryteriami określonymi w dyrektywie ustanawiającej podstawowe normy bezpieczeństwa.

4. W przypadku nieplanowanych uwolnień substancji promieniotwórczych w wyniku wypadków o charakterze i skali określonych w danych ogólnych dawki, na które zostałaby narażona ludność w innym państwie członkowskim, nie miałyby istotnego znaczenia z punktu widzenia ochrony zdrowia, zważywszy na poziomy referencyjne określone w dyrektywie ustanawiającej podstawowe normy bezpieczeństwa.

⁽¹⁾ Przykładowo zgodnie z Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej bardziej szczegółowej ocenie należy poddać aspekty środowiskowe. W szczególności Komisja pragnie zwrócić uwagę na przepisy dyrektywy 2011/92/UE w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko, zmienionej dyrektywą 2014/52/UE, dyrektywy 2001/42/WE w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko, jak również dyrektywy 92/43/EWG w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory oraz dyrektywy 2000/60/WE ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej.

⁽²⁾ Składowanie odpadów radioaktywnych w rozumieniu pkt 1 zalecenia Komisji 2010/635/Euratom z dnia 11 października 2010 r. w sprawie stosowania art. 37 Traktatu Euratom (Dz.U. L 279 z 23.10.2010, s. 36).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2013/59/Euratom z dnia 5 grudnia 2013 r. ustanawiająca podstawowe normy bezpieczeństwa w celu ochrony przed zagrożeniami wynikającymi z narażenia na działanie promieniowania jonizującego (Dz.U. L 13 z 17.1.2014, s. 1).

W związku z powyższym Komisja wyraża opinię, że wdrożenie planu trwałego składowania odpadów promieniotwórczych powstałych w związku z likwidacją i demontażem bloków 1 i 2 elektrowni jądrowej Ringhals, znajdującej się w Szwecji, zarówno w warunkach normalnej eksploatacji, jak i w razie wypadku o charakterze i skali określonych w danych ogólnych, nie spowoduje znaczącego z punktu widzenia zdrowia skażenia promieniotwórczego wody, gleby ani powietrza w innym państwie członkowskim, w odniesieniu do przepisów określonych w dyrektywie ustanawiającej podstawowe normy bezpieczeństwa.

Sporządzono w Brukseli dnia 23 września 2020 r.

W imieniu Komisji
Kadri SIMSON
Członek Komisji

II

*(Komunikaty)*KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

KOMISJA EUROPEJSKA

Brak sprzeciwu wobec zgłoszonej koncentracji
(Sprawa M.9942 – Partners Group/Bridgepoint/Rovensa)**(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2020/C 317/02)

W dniu 21 września 2020 r. Komisja podjęła decyzję o niewyrażeniu sprzeciwu wobec powyższej zgłoszonej koncentracji i uznaniu jej za zgodną z rynkiem wewnętrznym. Decyzja ta została oparta na art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 ⁽¹⁾. Pełny tekst decyzji dostępny jest wyłącznie w języku angielskim i zostanie podany do wiadomości publicznej po uprzednim usunięciu ewentualnych informacji stanowiących tajemnicę handlową. Tekst zostanie udostępniony:

- w dziale dotyczącym połączeń przedsiębiorstw na stronie internetowej Komisji poświęconej konkurencji (<http://ec.europa.eu/competition/mergers/cases/>). Powyższa strona została wyposażona w różne funkcje pomagające odnaleźć konkretną decyzję w sprawie połączenia, w tym indeksy wyszukiwania według nazwy przedsiębiorstwa, numeru sprawy, daty i sektora,
- w formie elektronicznej na stronie internetowej EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu/homepage.html?locale=pl>) jako dokument nr 32020M9942. Strona EUR-Lex zapewnia internetowy dostęp do europejskiego prawa.

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1.

Wszczęcie postępowania
(Sprawa M.9820 – Danfoss/Eaton Hydraulics)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2020/C 317/03)

W dniu 21 września 2020 r. Komisja podjęła decyzję o wszczęciu postępowania w powyższej sprawie, po wcześniejszym stwierdzeniu, iż zgłoszona sprawa wzbudza poważne wątpliwości co do jej zgodności ze wspólnym rynkiem. Niniejsze wszczęcie postępowania otwiera drugą fazę dochodzenia w stosunku do zgłoszonej koncentracji i nie determinuje końcowej decyzji w tej sprawie. Obecna decyzja jest oparta na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 ⁽¹⁾.

Komisja zaprasza zainteresowane strony trzecie do przedłożenia jej ewentualnych uwag o planowanej koncentracji.

Spostrzeżenia te muszą dotrzeć do Komisji nie później niż w ciągu 15 dni od daty niniejszej publikacji, aby mogły zostać w pełni wzięte po uwagę podczas procedury. Mogą one zostać nadesłane Komisji za pomocą faksu (+32 22964301), pocztą elektroniczną na adres: COMP-MERGER-REGISTRY@ec.europa.eu lub listownie, z zaznaczonym numerem referencyjnym: M.9820 - Danfoss/Eaton Hydraulics, na adres:

European Commission
Directorate-General for Competition,
Merger Registry
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1 (rozporządzenie w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw).

KOMUNIKAT KOMISJI**Wytyczne w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych po 2021 r.**

(2020/C 317/04)

Spis treści

	<i>Strona</i>
Wprowadzenie	6
1. Zakres i definicje	7
1.1. Zakres stosowania	7
1.2. Środki pomocy objęte niniejszymi wytycznymi	7
1.2.1. Pomoc mająca na celu rekompensatę wzrostu cen energii elektrycznej wynikającego z włączenia kosztów emisji gazów cieplarnianych wynikających z EU ETS (powszechnie zwanych „kosztami emisji pośrednich”)	7
1.2.2. Pomoc związana z fakultatywnym przejściowym przydziałem bezpłatnych uprawnień na modernizację sektora energetycznego	7
1.3. Definicje	8
2. Wspólne zasady oceny	9
3. Ocena zgodności na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu	10
3.1. Pomoc dla przedsiębiorstw w sektorach, które uznaje się za narażone na rzeczywiste ryzyko ucieczki emisji z powodu znacznych kosztów pośrednich faktycznie ponoszonych w wyniku przeniesienia kosztów związanych z emisją gazów cieplarnianych na ceny energii elektrycznej (pomoc na pokrycie kosztów emisji pośrednich)	10
3.2. Pomoc związana z fakultatywnym przejściowym przydziałem bezpłatnych uprawnień do emisji na potrzeby modernizacji produkcji energii elektrycznej	12
4. Ocena	14
5. Audyty energetyczne i systemy zarządzania	14
6. Przejrzystość	14
7. Sprawozdawczość i monitorowanie	15
8. Okres stosowania i rewizja	16
Załącznik I	17
Załącznik II	18
Załącznik III	19

WPROWADZENIE

1. W celu zapobiegania sytuacjom, w których pomoc państwa zakłóca konkurencję na rynku wewnętrznym i wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi w sposób sprzeczny ze wspólnym interesem, w art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („Traktat”) ustanowiono zasadę, zgodnie z którą pomoc państwa jest zakazana, chyba że wchodzi w zakres kategorii wyjątków określonych w art. 107 ust. 2 Traktatu lub została uznana przez Komisję za zgodną z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 3 Traktatu. W art. 42 i 93, art. 106 ust. 2 oraz art. 108 ust. 2 i 4 Traktatu ustanowiono także warunki, na jakich pomoc państwa uznaje się lub można uznać za zgodną z rynkiem wewnętrznym.
2. Na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu Komisja może uznać pomoc państwa przeznaczoną na ułatwianie rozwoju niektórych działań gospodarczych za zgodną z rynkiem wewnętrznym, o ile taka pomoc nie wpływa niekorzystnie na warunki wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem.
3. W dyrektywie 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ ustanowiono system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii (zwany dalej „EU ETS”) w celu wspierania redukcji emisji gazów cieplarnianych w sposób efektywny pod względem kosztów oraz skuteczny gospodarczo. Dyrektywa 2003/87/WE została zmieniona w 2018 r. ⁽²⁾ w celu poprawy i rozszerzenia EU ETS na lata 2021–2030.
4. W dniu 11 grudnia 2019 r. Komisja opublikowała komunikat w sprawie Europejskiego Zielonego Ładu ⁽³⁾, w którym przedstawiła strategię polityczną mającą na celu osiągnięcie neutralności klimatycznej w Europie do 2050 r. i rozwiązanie innych problemów związanych ze środowiskiem. Wdrożenie Europejskiego Zielonego Ładu wymaga przemyślenia od nowa strategii politycznych w zakresie dostaw czystej energii w całej gospodarce, w tym w sektorze przemysłu, produkcji i konsumpcji, infrastruktury na dużą skalę, transportu, żywności i rolnictwa, budownictwa, a także opodatkowania i świadczeń socjalnych.
5. Tak długo, jak wielu partnerów międzynarodowych nie podziela ambicji Unii, będzie istnieć groźba ucieczki emisji, albo w drodze przeniesienia produkcji z UE do innych państw, które mają niższe ambicje w zakresie redukcji emisji, albo poprzez zastępowanie wyrobów unijnych wyrobami z importu, których produkcja wiązała się z wyższymi emisjami. W razie urzeczywistnienia się tego zagrożenia nie uda się zmniejszyć emisji w skali ogólnoświatowej, co zniweczy wysiłki Unii i jej branży przemysłowej na rzecz osiągnięcia globalnych celów klimatycznych określonych w porozumieniu paryskim ⁽⁴⁾, przyjętym w dniu 12 grudnia 2015 r. na 21. Konferencji Stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatu („porozumienie paryskie”).
6. Zasadniczym celem kontroli pomocy państwa w kontekście wdrażania EU ETS jest zadbanie o to, by pozytywne skutki pomocy przeważały nad jej skutkami negatywnymi pod względem zakłócania konkurencji na rynku wewnętrznym. Pomoc państwa musi być konieczna do osiągnięcia celu środowiskowego EU ETS (konieczność pomocy) i należy ją ograniczyć do minimum niezbędnego do osiągnięcia pożądanego poziomu ochrony środowiska (proporcjonalność pomocy), nie powodując nadmiernych zakłóceń konkurencji i handlu na rynku wewnętrznym.
7. W niniejszych wytycznych Komisja określa warunki, na jakich można uznać środki pomocy w kontekście EU ETS za zgodne z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu. W następstwie przeglądu i ewentualnej rewizji wszystkich instrumentów polityki w dziedzinie klimatu (przede wszystkim dyrektywy 2003/87/WE) w celu zapewnienia dodatkowej redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. oraz zgodnie z Planem w zakresie celów klimatycznych i inicjatywą na rzecz utworzenia mechanizmu dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO₂ Komisja oceni, czy konieczna jest rewizja lub dostosowanie niniejszych wytycznych dla zapewnienia spójności z realizacją celu zakładającego neutralność klimatyczną i przyczynienia się do realizacji tego celu, przy jednoczesnym poszanowaniu równych warunków działania ⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/410 z dnia 14 marca 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu wzmocnienia efektywnych pod względem kosztów redukcji emisji oraz inwestycji niskoemisyjnych oraz decyzję (UE) 2015/1814 (Dz.U. L 76 z 19.3.2018, s. 3).

⁽³⁾ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów – Europejski Zielony Ład, COM(2019) 640 final.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 4.

⁽⁵⁾ Zob. konkluzje przyjęte przez Radę Europejską na posiedzeniu w dniu 12 grudnia 2019 r.

8. Niniejsze wytyczne uwzględniają również specyfikę europejskich małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), zgodnie ze strategią MŚP na rzecz zrównoważonej i cyfrowej Europy ⁽⁶⁾.

1. ZAKRES I DEFINICJE

1.1. Zakres stosowania

9. Zasady określone w niniejszych wytycznych mają zastosowanie jedynie do szczególnych środków pomocy przewidzianych w art. 10a ust. 6 i art. 10b dyrektywy 2003/87/WE.
10. Pomoc nie może być przyznawana przedsiębiorstwom znajdującym się w trudnej sytuacji w rozumieniu wytycznych dotyczących pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji ⁽⁷⁾.
11. Przy ocenie pomocy na rzecz przedsiębiorstwa, na którym ciąży obowiązek zwrotu pomocy wynikający z wcześniejszej decyzji Komisji uznającej pomoc za niezgodną z prawem i z rynkiem wewnętrznym, Komisja uwzględni kwotę pomocy nadal pozostającą do zwrotu ⁽⁸⁾. W praktyce Komisja oceni efekt kumulacji obu środków pomocy i może zawiesić wypłatę nowej pomocy do czasu, gdy nie zostanie dopełniony zaległy obowiązek zwrotu pomocy.

1.2. Środki pomocy objęte niniejszymi wytycznymi

- 1.2.1. *Pomoc mająca na celu rekompensatę wzrostu cen energii elektrycznej wynikającego z włączenia kosztów emisji gazów cieplarnianych wynikających z EU ETS (powszechnie zwanych „kosztami emisji pośrednich”)*
12. Zgodnie z art. 10a ust. 6 dyrektywy 2003/87/WE państwa członkowskie powinny przyjąć środki finansowe na rzecz sektorów lub podsektorów, które są narażone na rzeczywiste ryzyko ucieczki emisji z powodu znacznych kosztów pośrednich faktycznie ponoszonych w wyniku przeniesienia kosztów związanych z emisją gazów cieplarnianych na ceny energii elektrycznej, pod warunkiem że takie środki finansowe są zgodne z zasadami pomocy państwa, a zwłaszcza nie powodują nieuzasadnionych zakłóceń konkurencji na rynku wewnętrznym.
- 1.2.2. *Pomoc związana z fakultatywnym przejściowym przydziałem bezpłatnych uprawnień na modernizację sektora energetycznego*
13. Zgodnie z art. 10c dyrektywy 2003/87/WE państwa członkowskie spełniające niektóre warunki dotyczące poziomu PKB na mieszkańca w porównaniu z unijną średnią mogą odstąpić od zasady określonej w art. 10a ust. 1 akapit drugi dyrektywy 2003/87/WE, zgodnie z którą nie dokonuje się żadnych przydziałów bezpłatnych uprawnień w odniesieniu do jakiegokolwiek formy wytwarzania energii elektrycznej. Takie państwa członkowskie mogą przydzielić przejściowo bezpłatne uprawnienia instalacjom wytwarzającym energię elektryczną w celu modernizacji, dywersyfikacji i zrównoważonej transformacji sektora energetycznego.
14. Jak przyjęto już w wielu decyzjach Komisji ⁽⁹⁾, przydzielenie przejściowych bezpłatnych uprawnień dla sektora energetycznego wiąże się z pomocą państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu, ponieważ państwa członkowskie, przyznając bezpłatne uprawnienia, rezygnują z dochodów i przyznają selektywną korzyść podmiotom z sektora energetycznego. Te podmioty mogą konkurować z podmiotami sektora energetycznego w innych państwach członkowskich, co może w rezultacie zakłócać lub grozić zakłóceniem konkurencji i wpłynąć na handel na rynku wewnętrznym.

⁽⁶⁾ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów – Strategia MŚP na rzecz zrównoważonej i cyfrowej Europy, COM/2020/103 final.

⁽⁷⁾ Wytyczne dotyczące pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw niefinansowych znajdujących się w trudnej sytuacji (Dz.U. C 249 z 31.7.2014, s. 1).

⁽⁸⁾ W tym kontekście zob. sprawy połączone T-244/93 i T-486/93, TWD Textilwerke Deggendorf GmbH przeciwko Komisji, ECLI:EU:T:1995:160, oraz zawiadomienie Komisji — Zapewnienie skutecznego wykonania decyzji Komisji nakazujących państwom członkowskim odzyskanie pomocy przyznanej bezprawnie i niezgodnej ze wspólnym rynkiem, (Dz.U. C 272 z 15.11.2007, s. 4).

⁽⁹⁾ Zob. na przykład decyzja Komisji SA.34385 – Bułgaria – Alokacja bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 10c dyrektywy 2003/87/WE w zamian za inwestycje w instalacje do produkcji energii elektrycznej i w infrastrukturę energetyczną (Dz.U. C 63 z 20.2.2015, s. 1); decyzja Komisji SA.34674 – Polska – Bezpłatne uprawnienia dla wytwórców energii elektrycznej na mocy art. 10c dyrektywy 2003/87/WE (Dz.U. C 24 z 23.1.2015, s. 1).

1.3. Definicje

15. Do celów niniejszych wytycznych zastosowanie mają następujące definicje:

- 1) „pomoc” oznacza każdy środek spełniający wszystkie kryteria określone w art. 107 ust. 1 Traktatu;
- 2) „okres przyznawania pomocy” oznacza jeden rok lub kilka lat w okresie 2021–2030. Jeżeli państwo członkowskie pragnie przyznać pomoc odpowiadającą krótszemu okresowi, powinno przyjąć jako punkt odniesienia rok obrotowy beneficjentów i przyznawać pomoc w trybie rocznym;
- 3) „ucieczka emisji” oznacza możliwość wzrostu całkowitej emisji gazów cieplarnianych w przypadku, gdy przedsiębiorstwa przeniosą swoją produkcję poza Unię, ponieważ nie będą mogły przenieść wzrostu kosztów wynikającego z EU ETS na swoich klientów, nie tracąc przy tym znaczącego udziału w rynku;
- 4) „maksymalna intensywność pomocy” oznacza całkowitą kwotę pomocy wyrażoną jako odsetek kosztów kwalifikowalnych.
- 5) „samodzielne wytwarzanie” oznacza wytwarzanie energii elektrycznej przez instalację, która nie kwalifikuje się jako „wytwórca energii elektrycznej” w rozumieniu art. 3 lit. u) dyrektywy 2003/87/WE,
- 6) „beneficjent” oznacza przedsiębiorstwo otrzymujące pomoc,
- 7) „uprawnienie do emisji” oznacza zbywalne uprawnienia do emisji jednej tony ekwiwalentu CO₂ w określonym okresie;
- 8) „wartość dodana brutto (WDB)” oznacza wartość dodaną brutto w cenach czynników produkcji, która odpowiada WDB w cenach rynkowych pomniejszonej o wszelkie podatki pośrednie i powiększonej o wszelkie dotacje;
- 9) „terminowa cena uprawnień do emisji w UE”, w EUR, oznacza średnią arytmetyczną dziennych terminowych cen uprawnień do emisji w UE z jednego roku (ceny zamknięcia) dla dostawy w grudniu roku, na który przyznano pomoc, obserwowanych na danej giełdzie uprawnień do emisji dwutlenku węgla w UE w dniach od 1 stycznia do 31 grudnia roku poprzedzającego rok, na który przyznano pomoc ⁽¹⁰⁾;
- 10) „wskaźnik emisji CO₂”, w tCO₂/MWh, oznacza średnią ważoną intensywności emisji CO₂ z energii elektrycznej produkowanej z paliw kopalnych na różnych obszarach geograficznych. Wazenie odzwierciedla koszyk paliw kopalnych wykorzystywanych do produkcji energii na danym obszarze geograficznym. Wskaźnik emisji CO₂ to wynik podziału danych o emisji ekwiwalentu CO₂ sektora energetycznego przez produkcję energii elektrycznej brutto opartą na paliwach kopalnych w TWh. Do celów niniejszych wytycznych ⁽¹¹⁾ obszary określono jako strefy geograficzne, a) które składają się z podrynków połączonych za pośrednictwem giełd energii elektrycznej lub b) na których nie istnieje zgłoszone przeciążenie, a w obydwu przypadkach godzinowe ceny rynku dnia następnego na giełdzie energii elektrycznej wykazują w znacznej liczbie wszystkich godzin w roku rozbieżność cen w EUR (przy zastosowaniu dziennych kursów wymiany EBC) wynoszącą maksymalnie 1 %. Tego typu różnicowanie regionalne odzwierciedla znaczenie elektrowni opalanych paliwem kopalnym dla końcowej ceny ustalonej na rynku hurtowym i ich roli jako elektrowni krańcowej w rankingu bilansowym. Sam fakt, że energia elektryczna jest przedmiotem wymiany handlowej między dwoma państwami członkowskimi nie oznacza jeszcze, że stanowią one ponadnarodowy region. Z uwagi na brak odpowiednich danych na szczeblu niższym niż krajowy obszary geograficzne obejmują całe terytorium co najmniej jednego państwa członkowskiego. Na tej podstawie można wyróżnić następujące obszary geograficzne: adriatycki (Chorwacja i Słowenia), nordycki (Szwecja i Finlandia), bałtycki (Litwa, Łotwa i Estonia), Europa Środkowo-Zachodnia (Austria, Niemcy i Luksemburg), iberyjski (Portugalia i Hiszpania), czecho-słowacki (Czechy i Słowacja) oraz wszystkie pozostałe państwa członkowskie oddzielnie. Odnośne maksymalne regionalne wskaźniki emisji CO₂, które mają zastosowanie jako wartości maksymalne, jeżeli zgłaszające państwo członkowskie nie ustaliło oceny wskaźnika emisji CO₂ opartego na zasadach rynkowych zgodnie z pkt (11) poniżej, ujęto w załączniku III. Aby zapewnić równe traktowanie źródeł energii elektrycznej i uniknąć ewentualnych nadużyć, ten sam wskaźnik emisji CO₂ stosuje się do wszystkich źródeł zaopatrzenia w energię elektryczną (samodzielne wytwarzanie, umowy na dostawy energii elektrycznej lub zasilanie sieciowe) i do wszystkich beneficjentów pomocy w zainteresowanym państwie członkowskim;

⁽¹⁰⁾ Na przykład w odniesieniu do pomocy przyznanej na rok 2023 jest to średnia arytmetyczna cen zamknięcia uprawnień do emisji w UE na grudzień 2023 r. obserwowanych w dniach od dnia 1 stycznia 2022 r. do dnia 31 grudnia 2022 r. na danej giełdzie uprawnień do emisji dwutlenku węgla w UE.

⁽¹¹⁾ Niniejsze wytyczne nie stanowią instrumentów ustawodawczych i w związku z tym Wspólny Komitet EOG nie musi ich uwzględniać w Porozumieniu EOG. Urząd Nadzoru EFTA odpowiada za ustanawianie odpowiednich przepisów mających zastosowanie do państw EFTA, w tym metody ustalania współczynników emisji CO₂.

- 11) „wskaźnik emisji CO₂ oparty na zasadach rynkowych”, w tCO₂/MWh. Państwa członkowskie zamierzające przyznać rekompensatę kosztów pośrednich mogą, w ramach zgłoszenia danego programu, wnioskować o ustalenie obowiązującego współczynnika emisji CO₂ na podstawie badania poziomu CO₂ emitowanego przy zastosowaniu technologii będącej podstawą ustalenia ceny krańcowej na rynku energii elektrycznej. Takie zgłoszenie współczynnika emisji CO₂ opartego na zasadach rynkowych musi wykazywać stosowność zachowanego wskaźnika emisji CO₂ opartego na zasadach rynkowych w oparciu o model systemu energii elektrycznej symulującego kształtowanie się cen oraz o zaobserwowane dane dotyczące technologii będącej podstawą ustalenia ceny krańcowej w całym roku t-1 (wliczając godziny, w których podstawą ustalenia ceny krańcowej była energia pochodząca z importu). Sprawozdanie to należy przedłożyć krajowemu organowi regulacyjnemu do zatwierdzenia i przekazać Komisji w momencie zgłoszenia środka pomocy państwa Komisji zgodnie z art. 108 ust. 3 Traktatu. Komisja ocenia stosowność badania i wynikający z niego wskaźnik emisji CO₂ oparty na zasadach rynkowych w ramach swojej analizy zgodności na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu i niniejszych wytycznych;
- 12) „rzeczywista produkcja”, w tonach na rok, oznacza rzeczywistą produkcję danej instalacji w roku t, określoną *ex post* w roku t + 1;
- 13) „rzeczywiste zużycie energii elektrycznej”, w MWh, oznacza rzeczywiste zużycie energii elektrycznej mierzone w instalacji (w tym kwalifikujące się do objęcia pomocą zużycie energii elektrycznej na wytworzenie produktów zlecone innym podmiotom) w roku t, określone *ex post* w roku t+1;
- 14) „wskaźnik efektywności zużycia energii elektrycznej”, w MWh/t produkcji określony na poziomie Prodcom 8⁽¹²⁾, oznacza zużycie energii elektrycznej dotyczące określonych produktów na tonę produkcji otrzymywanej przy zastosowaniu najbardziej efektywnych pod względem energii elektrycznej metod wytwarzania przedmiotowego produktu. Aktualizacja wskaźnika efektywności zużycia energii elektrycznej musi być zgodna z art. 10a ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE. W przypadku produktów, które wchodzą w zakres kwalifikujących się sektorów, w odniesieniu do których w sekcji 2 załącznika I do rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/331⁽¹³⁾ stwierdzono zamienność paliw i energii elektrycznej, wskaźniki efektywności zużycia energii elektrycznej określa się w ramach tych samych granic systemowych, przy uwzględnieniu jedynie udziału energii elektrycznej do określania kwoty pomocy. Odnośne wskaźniki zużycia energii elektrycznej w przypadku produktów objętych kwalifikującymi się sektorami wymieniono w załączniku II do niniejszych wytycznych;
- 15) „wskaźnik efektywności zużycia rezerwowej energii elektrycznej” oznacza [...] % rzeczywistego zużycia energii elektrycznej, określony na podstawie decyzji Komisji oraz wskaźników efektywności zużycia energii elektrycznej. Odpowiada on średniemu wysiłkowi redukcyjnemu narzuconemu przez zastosowanie wskaźnika efektywności zużycia energii elektrycznej (referencyjne zużycie energii elektrycznej/zużycie energii elektrycznej *ex ante*). Ma on zastosowanie do wszystkich produktów, które wchodzą w skład kwalifikujących się sektorów, ale w odniesieniu do których nie zdefiniowano wskaźnika efektywności zużycia energii elektrycznej.

2. WSPÓLNE ZASADY OCENY

16. W celu oceny, czy zgłoszony środek pomocy można uznać za zgodny z rynkiem wewnętrznym, Komisja zwykle bada, czy konstrukcja środka pomocy zapewnia, aby pozytywny wpływ pomocy na osiągnięcie celu leżącego we wspólnym interesie był większy niż jego potencjalny negatywny wpływ na handel i konkurencję.
17. W komunikacie w sprawie unowocześnienia polityki w dziedzinie pomocy państwa z dnia 8 maja 2012 r.⁽¹⁴⁾ wezwano do określenia i zdefiniowania wspólnych zasad dotyczących oceny zgodności wszystkich środków pomocy przeprowadzanej przez Komisję. Komisja uzna zatem środek pomocy państwa za zgodny z Traktatem tylko wówczas, gdy będzie on spełniał każde z poniższych kryteriów: musi wносить wkład w osiągnięcie celu leżącego we wspólnym interesie zgodnie z art. 107 ust. 3 Traktatu; musi być ukierunkowany na sytuację, w której pomoc może spowodować istotną poprawę, jaka nie może nastąpić w wyniku działania samego rynku, np. poprzez usunięcie niedoskonałości rynku lub rozwiązanie problemu związanego ze sprawiedliwością lub spójnością; musi być właściwym instrumentem polityki do osiągnięcia celu leżącego we wspólnym interesie; musi zmieniać zachowanie przedmiotowych przedsiębiorstw w taki sposób, aby zaangażowały się one w dodatkową działalność, której nie podjęłyby bez przyznanej pomocy lub którą podjęłyby w ograniczonym lub innym zakresie lub w innym miejscu; kwota i intensywność pomocy muszą być ograniczone do niezbędnego minimum; negatywne skutki pomocy muszą być wystarczająco ograniczone; państwom członkowskim, Komisji, podmiotom gospodarczym oraz opinii publicznej należy zapewnić łatwy dostęp do wszystkich stosownych aktów i istotnych informacji na temat pomocy przyznawanej na ich podstawie.

⁽¹²⁾ Wykaz Prodcom to europejski wykaz produktów pochodzących z przemysłu wydobywczego i wytwórczego: https://ec.europa.eu/eurostat/ramon/nomenclatures/index.cfm?TargetUrl=LST_NOM&StrGroupCode=CLASSIFIC&StrLanguageCode=EN&IntFamilyCode=&TxtSearch=prodcom&IntCurrentPage=1

⁽¹³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/331 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na podstawie art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 59 z 27.2.2019, s. 8).

⁽¹⁴⁾ COM(2012) 209 final.

18. W sekcjach 3.1 i 3.2 wyjaśniono, w jaki sposób te ogólne kryteria przekładają się na szczególne wymogi zgodności, które muszą zostać spełnione przez środki pomocy objęte niniejszymi wytycznymi.

3. OCENA ZGODNOŚCI NA PODSTAWIE ART. 107 UST. 3 LIT. C) TRAKTATU

- 3.1. **Pomoc dla przedsiębiorstw w sektorach, które uznaje się za narażone na rzeczywiste ryzyko ucieczki emisji z powodu znacznych kosztów pośrednich faktycznie ponoszonych w wyniku przeniesienia kosztów związanych z emisją gazów cieplarnianych na ceny energii elektrycznej (pomoc na pokrycie kosztów emisji pośrednich)**
19. Pomoc na pokrycie kosztów emisji pośrednich będzie uznawana za zgodną z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu pod warunkiem, że spełnione zostaną określone poniżej warunki.
20. Celem tego typu pomocy jest zapobieganie znacznemu ryzyku ucieczki emisji, w szczególności z powodu przeniesienia kosztów uprawnień do emisji na ceny energii elektrycznej ponoszone przez beneficjenta, jeżeli jego konkurenci z państw trzecich nie ponoszą podobnych kosztów w swoich cenach energii elektrycznej, a beneficjent nie jest w stanie przenieść danych kosztów na ceny produktu, nie tracąc przy tym znacznej części rynku. Przeciwdziałanie ryzyku ucieczki emisji poprzez wspomaganie beneficjentów w zmniejszaniu ich narażenia na to ryzyko służy celowi środowiskowemu, ponieważ pomoc zmierza do zapobieżenia wzrostowi całkowitej emisji gazów cieplarnianych z powodu przeniesienia produkcji poza Unię wobec braku wiążącej międzynarodowej umowy w sprawie zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych.
21. Aby ograniczyć ryzyko zakłócenia konkurencji na rynku wewnętrznym, pomoc musi być ograniczona do sektorów, które są narażone na rzeczywiste ryzyko ucieczki emisji z powodu znacznych kosztów pośrednich faktycznie ponoszonych w wyniku przenoszenia kosztów związanych z emisją gazów cieplarnianych na ceny energii elektrycznej. Dla celów niniejszych wytycznych uznaje się, że rzeczywiste ryzyko ucieczki emisji istnieje tylko wtedy, jeżeli beneficjent prowadzi działalność w jednym z sektorów wymienionych w załączniku I.
22. Jeżeli państwa członkowskie podejmują decyzję o przyznaniu pomocy tylko niektórym z sektorów wymienionych w załączniku I, wybór sektorów musi być dokonywany na podstawie obiektywnych, niedyskryminacyjnych i przejrzystych kryteriów.
23. W ramach kwalifikującego się sektora państwa członkowskie muszą zagwarantować, aby beneficjenci byli wybierani w oparciu o obiektywne, niedyskryminacyjne i przejrzyste kryteria, a pomoc była przyznawana zasadniczo w ten sam sposób wszystkim konkurentom w tym samym sektorze, jeśli są w podobnej sytuacji faktycznej.
24. Do celów rekompensaty pośrednich kosztów systemu ETS pomoc państwa jest uznawana za odpowiedni instrument, niezależnie od formy, w jakiej jest ona przyznawana. W tym kontekście rekompensatę w formie dotacji bezpośredniej uznaje się za odpowiedni instrument.
25. Pomoc jest zgodna z rynkiem wewnętrznym tylko wtedy, gdy wywołuje efekt zachęty. Aby pomoc miała efekt zachęty i faktycznie zapobiegała ucieczce emisji, beneficjent powinien o nią wystąpić i powinna mu zostać ona wypłacona w roku, w którym poniesiono koszty lub w roku następnym.
26. Jeżeli pomoc wypłaca się w roku, w którym poniesiono koszty, należy wprowadzić mechanizm dostosowania płatności ex post w celu zapewnienia zwrotu każdej nadpłaty przed dniem 1 lipca następnego roku.

27. Pomoc jest proporcjonalna i ma wystarczająco ograniczony negatywny wpływ na konkurencję i wymianę handlową, jeżeli nie przekracza 75 % poniesionych kosztów emisji pośrednich. Wskaźnik efektywności zużycia energii elektrycznej gwarantuje, że wsparcie dla nieefektywnych procesów produkcji pozostaje ograniczone i utrzymuje zachętę do rozpowszechniania technologii najbardziej efektywnych energetycznie.
28. Maksymalną pomoc wypłacaną na jedną instalację z tytułu wytwarzania produktów w sektorach wymienionych w załączniku I należy obliczać według następującego wzoru:
- a) w przypadku gdy do produktów wytwarzanych przez beneficjenta mają zastosowanie wskaźniki efektywności zużycia energii elektrycznej wymienione w załączniku II, maksymalna pomoc wypłacana każdej instalacji z tytułu kosztów poniesionych w roku t obliczana jest w następujący sposób:
- $$A_{max,t} = A_i \times C_t \times P_{t-1} \times E \times AO_t$$
- gdzie A_i odpowiada intensywności pomocy, wyrażonej jako ułamek (np. 0,75); C_t oznacza mający zastosowanie wskaźnik emisji CO₂ lub wskaźnik emisji CO₂ oparty na zasadach rynkowych (tCO₂/MWh) (w roku t); P_{t-1} oznacza terminową cenę uprawnień do emisji w roku $t-1$ (EUR/tCO₂); E jest mającym zastosowanie wskaźnikiem efektywności zużycia energii elektrycznej odnoszonym się do poszczególnych produktów określonym w załączniku II; AO_t oznacza produkcję rzeczywistą w roku t . Pojęcia te zdefiniowano w sekcji 1.3.
- b) W przypadku gdy wskaźniki efektywności zużycia energii elektrycznej wymienione w załączniku II nie mają zastosowania do produktów wytwarzanych przez beneficjenta, maksymalna pomoc wypłacana każdej instalacji z tytułu kosztów poniesionych w roku t obliczana jest w następujący sposób:
- $$A_{max,t} = A_i \times C_t \times P_{t-1} \times EF \times AEC_t$$
- gdzie A_i odpowiada intensywności pomocy, wyrażonej jako ułamek (np. 0,75); C_t oznacza mający zastosowanie wskaźnik emisji CO₂ (tCO₂/MWh) (w roku t); P_{t-1} oznacza terminową cenę uprawnień do emisji w roku $t-1$ (EUR/tCO₂); EF oznacza wskaźnik efektywności zużycia rezerwowej energii elektrycznej określony w załączniku II; AEC odpowiada rzeczywistemu zużyciu energii elektrycznej (MWh) w roku t . Pojęcia te zdefiniowano w sekcji 1.3.
29. Jeżeli instalacja wytwarza produkty, do których ma zastosowanie jeden ze wskaźników efektywności zużycia energii elektrycznej wymienionych w załączniku II, oraz produkty, do których ma zastosowanie wskaźnik efektywności zużycia rezerwowej energii elektrycznej, zużycie energii na każdy produkt musi być przeliczone proporcjonalnie do odpowiedniego tonażu produkcji każdego produktu.
30. Jeśli instalacja wytwarza produkty, które kwalifikują się do objęcia pomocą (czyli wchodzą w zakres kwalifikujących się sektorów wymienionych w załączniku I), oraz produkty, które nie kwalifikują się do objęcia pomocą, maksymalną wypłacaną kwotę pomocy należy obliczać jedynie dla produktów, które kwalifikują się do objęcia pomocą.
31. Zważywszy, że w przypadku niektórych sektorów intensywność pomocy w wysokości 75 % może nie być wystarczająca do zapewnienia odpowiedniej ochrony przed ryzykiem ucieczki emisji, państwa członkowskie mogą w razie potrzeby ograniczyć kwotę kosztów pośrednich pokrywanych na poziomie przedsiębiorstwa do 1,5 % wartości dodanej brutto danego przedsiębiorstwa w roku t . Wartość dodaną brutto przedsiębiorstwa należy obliczyć na podstawie obrotu powiększonego o produkcję skapitalizowaną, powiększonego o pozostałe dochody z działalności operacyjnej, powiększonego lub pomniejszonego o zmiany stanu zapasów, pomniejszonego o zakupy towarów i usług (które nie obejmują kosztów personelu), pomniejszonego o inne podatki od produktów, które są związane z obrotem, ale nie podlegają odliczeniu, pomniejszonego o cła i podatki związane z produkcją. Alternatywną metodą obliczania jest obliczanie z nadwyżki operacyjnej brutto przez dodanie kosztów personelu. Dochody i wydatki zaklasyfikowane jako finansowe lub nadzwyczajne w księgach rachunkowych przedsiębiorstwa nie są ujmowane w wartości dodanej. Wartość dodaną w cenach czynników produkcji oblicza się jako wartość „brutto”, gdyż nie odejmuje się korekt wartości (takich jak amortyzacja) ⁽¹⁵⁾.
32. W przypadku gdy państwa członkowskie podejmują decyzję o ograniczeniu kwoty kosztów pośrednich pokrywanych na poziomie przedsiębiorstwa do 1,5 % wartości dodanej brutto, ograniczenie to musi mieć zastosowanie do wszystkich kwalifikujących się przedsiębiorstw w danym sektorze. Jeżeli państwa członkowskie podejmują decyzję o zastosowaniu ograniczenia w wysokości 1,5 % wartości dodanej brutto tylko do niektórych z sektorów wymienionych w załączniku I, wybór sektorów musi być dokonywany na podstawie obiektywnych, niedyskryminacyjnych i przejrzystych kryteriów.
33. Pomoc można kumulować z:
- a) wszelką inną pomocą państwa w odniesieniu do różnych możliwych do wyodrębnienia kosztów kwalifikowalnych,

⁽¹⁵⁾ Kod 12 15 0 w ramach prawnych ustanowionych rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 295/2008 z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie statystyk strukturalnych dotyczących przedsiębiorstw (Dz.U. L 97 z 9.4.2008, s. 13).

b) wszelką inną pomocą państwa w odniesieniu do tych samych – pokrywających się częściowo lub w całości – kosztów kwalifikowalnych, oraz wszelką inną pomocą państwa, w przypadku której nie można wyodrębnić kosztów kwalifikowalnych, tylko wówczas, gdy taka kumulacja nie powoduje przekroczenia maksymalnej intensywności pomocy lub kwoty pomocy mających zastosowanie do tej pomocy na mocy niniejszej sekcji.

34. Finansowanie unijne centralnie zarządzane przez Komisję, które nie znajduje się pod bezpośrednią ani pośrednią kontrolą państwa członkowskiego, nie stanowi pomocy państwa. Jeśli takie finansowanie unijne łączy się z pomocą państwa, wówczas przy ustalaniu, czy przestrzegane są progi powodujące obowiązek zgłoszenia oraz maksymalna intensywność pomocy, uwzględnia się tylko pomoc państwa, pod warunkiem że całkowita wysokość finansowania publicznego przyznanego w odniesieniu do tych samych kosztów kwalifikowalnych nie przekracza maksymalnych stawek finansowania określonych we właściwych przepisach unijnych.
35. Pomocy nie można łączyć z pomocą *de minimis* w odniesieniu do tych samych kosztów kwalifikowalnych, jeśli wskutek takiego połączenia intensywność pomocy przekroczyłaby pułap określony w niniejszej sekcji.
36. Programy pomocy, na podstawie których pomoc jest przyznawana, nie mogą obowiązywać dłużej niż niniejsze wytyczne (2021–2030).

3.2. **Pomoc związana z fakultatywnym przejściowym przydziałem bezpłatnych uprawnień do emisji na potrzeby modernizacji produkcji energii elektrycznej**

37. Pomoc państwa związana z fakultatywnym przejściowym przydziałem bezpłatnych uprawnień do emisji na potrzeby modernizacji produkcji energii elektrycznej, zgodnie z art. 10c dyrektywy 2003/87/WE, jest zgodna z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu, o ile spełnione zostaną określone poniżej warunki.
38. Celem pomocy musi być modernizacja, dywersyfikacja i zrównoważona transformacja sektora energetycznego. Wspierane inwestycje muszą być spójne z przejściem na bezpieczną i zrównoważoną gospodarkę niskoemisyjną, celami unijnych ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030, Europejskim Zielonym Ładem oraz długoterminowymi celami określonymi w porozumieniu paryskim.
39. W przypadku gdy inwestycja skutkuje dodatkową mocą wytwarzania energii elektrycznej, dany operator musi wykazać także, że przed uruchomieniem tej dodatkowej mocy on sam lub inny powiązany z nim operator zlikwidował odpowiadającą liczbę bardziej wysokoemisyjnych mocy wytwarzania energii elektrycznej.
40. Pomoc jest zgodna z rynkiem wewnętrznym tylko wtedy, gdy wywołuje efekt zachęty. Efekt zachęty występuje, kiedy pomoc skłania beneficjenta do zmiany zachowania, która nie nastąpiłaby w przypadku braku pomocy. Pomoc nie może subsydiować kosztów działalności, które przedsiębiorstwo i tak by poniosło, i nie może rekompensować zwykłego ryzyka związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej.
41. Po otrzymaniu wniosku o przyznanie pomocy organ przyznający pomoc musi sprawdzić, czy pomoc wywołuje wymagany efekt zachęty.
42. Pomoc może być udzielana w formie przydziałów dla operatorów dopiero po wykazaniu, że zrealizowano inwestycję wybraną zgodnie z zasadami procedury przetargu konkurencyjnego.
43. W przypadku projektów opiewających na kwotę inwestycji powyżej 12,5 mln EUR pomoc może być przyznawana jedynie w drodze procedury przetargu konkurencyjnego, który odbędzie się w latach 2021–2030 i składać się będzie z co najmniej jednej rundy. Ta procedura przetargu konkurencyjnego musi:
 - a) być zgodna z zasadami przejrzystości, niedyskryminacji, równego traktowania i należytego zarządzania finansami;
 - b) zapewniać, że do złożenia w ramach oferty kwalifikują się tylko projekty, które przyczyniają się do dywersyfikacji koszyka energetycznego i źródeł dostaw, koniecznej restrukturyzacji, aktualizacji i modernizacji infrastruktury pod kątem ochrony środowiska, stosowania czystych technologii (takich jak technologie energii odnawialnej) lub modernizacji sektora wytwarzania energii, (takich jak efektywne i zrównoważone systemy ciepłownicze), i sektorów przesyłu i dystrybucji;

- c) określać jasne, obiektywne, przejrzyste i niedyskryminujące kryteria wyboru w odniesieniu do rankingu projektów, aby zapewnić wybór tylko takich projektów, które:
- (i) na podstawie analizy kosztów i korzyści zapewniają korzyści netto w zakresie redukcji emisji i osiągają wcześniej ustalony znaczący poziom redukcji emisji CO₂, z uwzględnieniem wielkości projektu;
 - (ii) mają charakter uzupełniający, stanowią wyraźną odpowiedź na potrzeby w zakresie wymiany i modernizacji i nie powodują rynkowego wzrostu zapotrzebowania na energię;
 - (iii) oferują najlepszy stosunek wartości do ceny;
 - (iv) nie przyczyniają się do opłacalności finansowej bardzo wysokoemisyjnego wytwarzania energii elektrycznej ani nie podnoszą tej opłacalności, ani nie zwiększają zależności od wysokoemisyjnych paliw kopalnych.
44. W przypadku projektów obejmujących inwestycje o wartości poniżej 12,5 mln EUR pomoc można przyznać z pominięciem procedury przetargu konkurencyjnego. Projekty muszą być wtedy wybierane na podstawie obiektywnych i przejrzystych kryteriów. Wyniki procedury wyboru muszą zostać opublikowane, by umożliwić obywatelom przedstawienie uwag. W przypadku gdy w ramach tej samej instalacji dokonuje się więcej niż jednej inwestycji, inwestycje te należy oceniać jako całość w celu ustalenia, czy przekroczono próg 12,5 mln EUR, chyba że każda z tych inwestycji jest niezależnie opłacalna pod względem technicznym lub finansowym.
45. Komisja uzna pomoc za proporcjonalną, jeśli intensywność pomocy nie przekracza 70 % odnośnych kosztów inwestycji. Do obliczania intensywności pomocy należy stosować kwoty przed potrąceniem podatku lub innych opłat. W przypadku gdy pomoc udzielana jest w innej formie niż dotacja, kwotę pomocy należy wyrazić jako ekwiwalent wartości dotacji. Wysokość pomocy wypłacanej w kilku ratach należy obliczać jako całkowitą wartość bieżącą netto na dzień płatności pierwszej raty, wykorzystując odpowiednią stopę referencyjną stosowaną przez Komisję do dyskontowania wartości w czasie. Intensywność pomocy należy obliczać dla każdego beneficjenta.
46. Pomoc nie może naruszać warunków wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem, szczególnie w przypadkach, gdy pomoc koncentruje się na pewnej ograniczonej liczbie beneficjentów lub gdy pomoc może wzmocnić pozycję beneficjentów na rynku (na poziomie grupy).
47. Pomoc można kumulować z:
- a) wszelką inną pomocą państwa w odniesieniu do różnych możliwych do wyodrębnienia kosztów kwalifikowalnych,
 - b) wszelką inną pomocą państwa w odniesieniu do tych samych — pokrywających się częściowo lub w całości — kosztów kwalifikowalnych, oraz wszelką inną pomocą państwa, w przypadku której nie można wyodrębnić kosztów kwalifikowalnych, tylko wówczas, gdy taka kumulacja nie powoduje przekroczenia maksymalnej intensywności pomocy lub kwoty pomocy mających zastosowanie do tej pomocy na mocy niniejszej sekcji.
48. Pomoc może być przyznana równolegle w ramach szeregu programów pomocy lub łączona z pomocą *ad hoc*, pod warunkiem że całkowita kwota pomocy państwa na działalność lub projekt nie przekracza pułapów pomocy określonych w niniejszej sekcji. Finansowanie unijne centralnie zarządzane przez Komisję, które nie znajduje się pod bezpośrednią ani pośrednią kontrolą państwa członkowskiego, nie stanowi pomocy państwa. Jeśli takie finansowanie unijne łączy się z pomocą państwa, wówczas przy ustalaniu, czy przestrzegane są progi powodujące obowiązek zgłoszenia oraz maksymalna intensywność pomocy, uwzględnia się tylko pomoc państwa, pod warunkiem że całkowita wysokość finansowania publicznego przyznanego w odniesieniu do tych samych kosztów kwalifikowalnych nie przekracza maksymalnych stawek finansowania określonych we właściwych przepisach unijnych.
49. Pomocy nie należy łączyć z pomocą *de minimis* w odniesieniu do tych samych kosztów kwalifikowalnych, jeśli wskutek takiego połączenia intensywność pomocy przekroczyłaby pułap określony w niniejszej sekcji.
50. Programy pomocy, na podstawie których pomoc jest przyznawana, nie mogą obowiązywać dłużej niż niniejsze wytyczne (2021–2030).

4. OCENA

51. W celu dodatkowego zagwarantowania, że zakłócenia konkurencji będą ograniczone, Komisja może wymagać podania niektórych programów pomocy ocenie *ex post*. Oceny będą musiały być przeprowadzane w odniesieniu do programów, w przypadku których potencjalne zakłócenie konkurencji jest szczególnie silne, tj. może wystąpić ryzyko poważnego ograniczenia lub zakłócenia konkurencji, jeśli ich wdrożenie nie zostanie w odpowiednim czasie poddane przeglądowi.
52. Zważywszy na cele oceny oraz aby nie nakładać nieproporcjonalnego obciążenia na państwa członkowskie i mniejsze projekty związane z przyznaniem pomocy, ocena jest konieczna wyłącznie w przypadku programów pomocy o dużym budżecie, zawierających nowatorskie elementy lub w przypadkach, gdy przewiduje się znaczne zmiany rynkowe, technologiczne lub regulacyjne. Ocena musi zostać przeprowadzona przez eksperta, który jest niezależny od organu przyznającego pomoc, na podstawie wspólnej metodyki dostarczonej przez Komisję. Wyniki oceny muszą być podane do wiadomości publicznej. Wraz z programem pomocy państwo członkowskie musi przedstawić projekt planu oceny, który będzie stanowił integralną część oceny programu przez Komisję.
53. Ocenę należy przedłożyć Komisji w odpowiednim terminie, aby można było rozważyć ewentualne przedłużenie okresu obowiązywania programu pomocy, a w każdym razie po wygaśnięciu okresu obowiązywania programu. Dokładny zakres i zasady/wymogi dotyczące każdej oceny określa się w decyzji o zatwierdzeniu programu pomocy. Wyniki tej oceny należy uwzględnić we wszelkich późniejszych środkach pomocy o podobnym celu.

5. AUDYTY ENERGETYCZNE I SYSTEMY ZARZĄDZANIA

54. W odniesieniu do pomocy objętej sekcją 3.1 państwa członkowskie zobowiązują się sprawdzić, czy beneficjent wywiązuje się z obowiązku przeprowadzenia audytu energetycznego w rozumieniu art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE⁽¹⁶⁾ jako samodzielnego audytu energetycznego lub w ramach certyfikowanego systemu zarządzania energią lub systemu zarządzania środowiskowego, np. unijnego systemu ekzarządzania i audytu (EMAS)⁽¹⁷⁾.
55. Państwa członkowskie zobowiązują się również monitorować, czy beneficjenci objęci obowiązkiem przeprowadzenia audytu energetycznego na podstawie art. 8 ust. 4 dyrektywy 2012/27/UE:
 - a) wdrażają zalecenia zawarte w sprawozdaniu z audytu tak, aby okres zwrotu z odnośnych inwestycji nie przekraczał 3 lat, a koszty ich inwestycji były proporcjonalne; lub, alternatywnie
 - b) ograniczają ślad węglowy swojego zużycia energii elektrycznej, aby pokryć co najmniej 30 % swojego zużycia energii elektrycznej ze źródeł bezemisyjnych; lub, alternatywnie
 - c) inwestują znaczną, wynoszącą co najmniej 50 %, kwotę pomocy w projekty, które prowadzą do znacznego ograniczenia emisji gazów cieplarnianych z instalacji i znacznie poniżej mającego zastosowanie wskaźnika wykorzystywanego do przydziału bezpłatnych uprawnień w ramach unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji.

6. PRZEJRZYSTOŚĆ

56. Państwa członkowskie muszą zapewnić opublikowanie w module przejrzystości przyznawania pomocy państwa w portalu Komisji⁽¹⁸⁾ lub na kompleksowej stronie internetowej poświęconej pomocy państwa, na poziomie krajowym lub regionalnym, następujących informacji:
 - a) pełnego tekstu zatwierdzonego programu pomocy lub decyzji o przyznaniu pomocy indywidualnej oraz odnośnych przepisów wykonawczych, lub odpowiedniego linku do tych informacji;
 - b) nazwy organu przyznającego pomoc lub organów przyznających pomoc;

⁽¹⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylecia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 1).

⁽¹⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1221/2009 w sprawie dobrowolnego udziału organizacji w systemie ekzarządzania i audytu we Wspólnocie (EMAS) (Dz.U. L 342 z 22.12.2009, s. 1).

⁽¹⁸⁾ <https://webgate.ec.europa.eu/competition/transparency/public?lang=pl>

- c) nazwy i identyfikatora każdego z beneficjentów, z wyjątkiem tajemnic handlowych i innych informacji poufnych w należycie uzasadnionych przypadkach oraz pod warunkiem uzyskania zgody Komisji zgodnie z komunikatem Komisji w sprawie tajemnicy służbowej w decyzjach dotyczących pomocy państwa ⁽¹⁹⁾;
 - d) instrumentu pomocy ⁽²⁰⁾, elementu pomocy oraz, jeżeli jest inna, kwoty nominalnej pomocy, wyrażonej jako pełna kwota w walucie krajowej ⁽²¹⁾, przyznanej każdemu beneficjentowi;
 - e) daty przyznania pomocy ⁽²²⁾ i daty publikacji;
 - f) rodzaju przedsiębiorstwa (małe lub średnie przedsiębiorstwo/duże przedsiębiorstwo);
 - g) regionu, w którym beneficjent ma swoją siedzibę (na poziomie NUTS II lub niższym);
 - h) głównego sektora gospodarki, w którym beneficjent prowadzi działalność (na poziomie grupy NACE);
 - i) celu pomocy.
57. Powyższy wymóg obowiązuje w przypadku przyznania pomocy indywidualnej w kwocie przekraczającej 500 000 EUR.
58. Takie informacje należy opublikować po podjęciu decyzji o przyznaniu pomocy i przechowywać przez co najmniej 10 lat, zapewniając do nich powszechny i nieograniczony dostęp ⁽²³⁾.

7. SPRAWOZDAWCZOŚĆ I MONITOROWANIE

59. Zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) 2015/1589 ⁽²⁴⁾ i rozporządzeniem Komisji (WE) nr 794/2004 ⁽²⁵⁾ państwa członkowskie mają obowiązek przedkładania Komisji sprawozdań rocznych.
60. Oprócz wymogów określonych w tych rozporządzeniach państwa członkowskie muszą umieścić w swoich sprawozdaniach rocznych, za pomocą formularza zapewnionego przez Komisję, następujące informacje:
- a) nazwę każdego z beneficjentów oraz wspierane instalacje będące jego własnością;
 - b) sektor(y), w którym(-ych) każdy z beneficjentów prowadzi działalność (określone za pomocą kodu NACE-4);
 - c) rok, dla którego przyznana jest pomoc i rok, w którym jest ona wypłacana;
 - d) rzeczywistą produkcję dla każdej wspieranej instalacji w odnośnym sektorze;
 - e) rzeczywiste zużycie energii elektrycznej dla każdej wspieranej instalacji (jeżeli przyznano jakąkolwiek pomoc, wykorzystując wskaźnik efektywności zużycia rezerwowej energii elektrycznej);
 - f) terminową cenę uprawnień do emisji w UE wykorzystaną do obliczenia kwoty pomocy przypadającej na beneficjenta;
 - g) intensywność pomocy;
 - h) krajowy wskaźnik emisji CO₂.
61. Państwa członkowskie muszą zagwarantować, aby prowadzone były szczegółowe rejestry obejmujące wszystkie środki związane z przyznaniem pomocy. Takie rejestry muszą zawierać wszelkie informacje niezbędne do ustalenia, że przestrzegano warunków, odpowiednio do sytuacji, dotyczących kosztów kwalifikowalnych i maksymalnej intensywności pomocy. Takie rejestry należy przechowywać przez okres 10 lat od daty przyznania pomocy i na żądanie udostępniać Komisji.

⁽¹⁹⁾ C(2003) 4582 (Dz.U. C 297 z 9.12.2003, s. 6).

⁽²⁰⁾ Dotacja/dotacja na spłatę odsetek; pożyczka/zaliczki zwrotne/dotacja podlegająca zwrotowi; gwarancja; korzyść podatkowa lub zwolnienie podatkowe; finansowanie ryzyka; inny (proszę określić). Jeżeli pomoc przyznaje się za pomocą wielu instrumentów, kwotę pomocy należy podać w rozbięciu na poszczególne instrumenty.

⁽²¹⁾ Ekwiwalent dotacji brutto. W przypadku pomocy operacyjnej można podać roczną kwotę pomocy na beneficjenta.

⁽²²⁾ Dzień, w którym beneficjent nabył prawo otrzymania pomocy zgodnie z obowiązującym krajowym systemem.

⁽²³⁾ Informacje te muszą zostać opublikowane w ciągu 6 miesięcy od daty przyznania pomocy. W przypadku pomocy niezgodnej z prawem państwa członkowskie będą zobowiązane zapewnić publikację tych informacji ex post, w terminie 6 miesięcy od dnia przyjęcia decyzji przez Komisję. Informacje muszą być dostępne w formacie umożliwiającym wyszukiwanie i pozyskiwanie danych oraz łatwą publikację w internecie, na przykład w formacie CSV lub XML.

⁽²⁴⁾ Dz.U. L 248 z 24.9.2015, s. 9.

⁽²⁵⁾ Dz.U. L 140 z 30.4.2004, s. 1.

62. W każdym roku, w którym budżet programów pomocy, o których mowa w sekcji 3.1, przekracza 25 % dochodów uzyskanych ze sprzedaży uprawnień na aukcji, dane państwo członkowskie publikuje sprawozdanie określające powody przekroczenia tej kwoty, zgodnie z art. 10 ust. 6 dyrektywy 2003/87/WE. Sprawozdanie to musi zawierać istotne informacje na temat cen energii elektrycznej dla dużych odbiorców przemysłowych korzystających z programu, bez uszczerbku dla wymogów związanych z ochroną informacji poufnych. Sprawozdanie musi zawierać również informacje na temat tego, czy należy uwzględnić inne środki umożliwiające zrównoważone obniżenie pośrednich kosztów emisji dwutlenku węgla w perspektywie średnio- i długoterminowej.
63. Wytwórcy energii elektrycznej i operatorzy sieci będący beneficjentami pomocy objętej sekcją 3.2 muszą do 28 lutego każdego roku złożyć sprawozdania z realizacji ich inwestycji, w tym na temat bilansu przydziału bezpłatnych uprawnień oraz poniesionych wydatków inwestycyjnych, a także rodzajów wspieranych inwestycji.

8. OKRES STOSOWANIA I REWIZJA

64. Niniejsze wytyczne zastępują z dniem 1 stycznia 2021 r. wytyczne w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych po 2012 r. opublikowane dnia 5 czerwca 2012 r. ⁽²⁶⁾.
65. Komisja będzie stosować zasady określone w niniejszych wytycznych od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r.
66. Komisja będzie stosować zasady określone w niniejszych wytycznych w odniesieniu do wszystkich zgłaszanych środków pomocy, względem których musi podjąć decyzję, od dnia 1 stycznia 2021 r., także w przypadku projektów zgłoszonych przed publikacją. Pomoc niezgodna z prawem będzie oceniana zgodnie z przepisami obowiązującymi w dniu przyznania pomocy, zgodnie z zawiadomieniem Komisji w sprawie ustalania zasad stosowanych do oceny pomocy państwa niezgodnej z prawem ⁽²⁷⁾.
67. Komisja dostosuje niniejsze wytyczne w 2025 r. w celu aktualizacji wskaźników efektywności zużycia energii elektrycznej, obszarów geograficznych oraz wskaźników emisji CO₂. W 2025 r. Komisja oceni także, czy dostępne są dodatkowe dane umożliwiające ulepszenie metodyki stosowanej do obliczania współczynników emisji CO₂, jak opisano w załączniku III, po to aby uwzględnić coraz ważniejszą rolę technologii neutralnych dla klimatu w zakresie ustalania cen na unijnych rynkach energii elektrycznej oraz wnioski płynące z ocen zgłoszonych Komisji zgodnie z pkt 15(11) powyżej. W związku z tym państwa członkowskie mogą być zmuszone do dostosowania swoich programów w celu zsynchronizowania ich ze zmienionymi wytycznymi.
68. Komisja może w dowolnym terminie zdecydować się na poddanie niniejszych wytycznych przeglądowi lub na ich dostosowanie, o ile okaże się to konieczne ze względów związanych z polityką konkurencji lub w celu uwzględnienia polityki Unii w innych dziedzinach, zobowiązań międzynarodowych lub istotnych zmian w sytuacji rynkowej. Państwa członkowskie mogą być zmuszone do dostosowania swoich programów w celu zsynchronizowania ich ze zmienionymi wytycznymi.

⁽²⁶⁾ Dz.U. C 158 z 5.6.2012, s. 4.

⁽²⁷⁾ Dz.U. C 119 z 22.5.2002, s. 22.

ZAŁĄCZNIK I

Sektory, które uznaje się za narażone na rzeczywiste ryzyko ucieczki emisji z powodu kosztów emisji pośrednich

	Kod NACE	Opis
1.	14.11	Produkcja odzieży skórzanej
2.	24.42	Produkcja aluminium
3.	20.13	Produkcja pozostałych podstawowych chemikaliów nieorganicznych
4.	24.43	Produkcja ołowiu, cynku i cyny
5.	17.11	Produkcja masy włóknistej
6.	17.12	Produkcja papieru i tektury
7.	24.10	Produkcja surówki żelazostopów, żeliwa i stali oraz wyrobów hutniczych
8.	19.20	Wytwarzanie i przetwarzanie produktów rafinacji ropy naftowej
9.	24.44	Produkcja miedzi
10.	24.45	Produkcja pozostałych metali nieżelaznych
11.		Następujące podsektory w ramach sektora tworzyw sztucznych (20.16):
	20.16.40.15	Polietylen, w formach podstawowych
12.		Wszystkie kategorie produktu w sektorze odlewnictwa żelaza (24.51)
13.		Następujące podsektory w ramach sektora włókna szklanego (23.14):
	23.14.12.10 23.14.12.30	Maty z włókna szklanego Woale z włókna szklanego
14.		Następujące podsektory w ramach sektora gazów przemysłowych (20.11):
	20.11.11.50 20.11.12.90	Wodór Nieorganiczne związki tlenowe niemetali

*ZAŁĄCZNIK II***Wskaźniki efektywności zużycia energii elektrycznej w odniesieniu do produktów objętych kodami NACE w załączniku I**

ZAŁĄCZNIK III

Maksymalne regionalne wskaźniki emisji CO₂ na różnych obszarach geograficznych (tCO₂/MWh)

Obszary		Obowiązujący wskaźnik emisji CO ₂ .
Adriatycki	Chorwacja, Słowenia	[...]
Iberyjski	Hiszpania, Portugalia	[...]
Bałtycki	Litwa, Łotwa, Estonia	[...]
Europa Środkowo-Zachodnia	Austria, Niemcy, Luksemburg	[...]
Nordycki	Szwecja, Finlandia	[...]
Czesko-Słowacki	Czechy, Słowacja	[...]
Belgia		[...]
Bułgaria		[...]
Dania		[...]
Irlandia		[...]
Grecja		[...]
Francja		[...]
Włochy		[...]
Cypr		[...]
Węgry		[...]
Malta		[...]
Niderlandy		[...]
Polska		[...]
Rumunia		[...]

IV

(Informacje)

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

KOMISJA EUROPEJSKA

Kursy walutowe euro ⁽¹⁾

24 września 2020 r.

(2020/C 317/05)

1 euro =

Waluta		Kurs wymiany	Waluta		Kurs wymiany
USD	Dolar amerykański	1,1645	CAD	Dolar kanadyjski	1,5600
JPY	Jen	122,73	HKD	Dolar Hongkongu	9,0250
DKK	Korona duńska	7,4425	NZD	Dolar nowozelandzki	1,7847
GBP	Funt szterling	0,91228	SGD	Dolar singapurski	1,6029
SEK	Korona szwedzka	10,5793	KRW	Won	1 367,55
CHF	Frank szwajcarski	1,0772	ZAR	Rand	19,8675
ISK	Korona islandzka	161,80	CNY	Yuan renminbi	7,9527
NOK	Korona norweska	11,1023	HRK	Kuna chorwacka	7,5530
BGN	Lew	1,9558	IDR	Rupia indonezyjska	17 339,41
CZK	Korona czeska	27,015	MYR	Ringgit malezyjski	4,8542
HUF	Forint węgierski	364,45	PHP	Peso filipińskie	56,547
PLN	Złoty polski	4,5293	RUB	Rubel rosyjski	89,8713
RON	Lej rumuński	4,8755	THB	Bat tajlandzki	36,821
TRY	Lir turecki	8,8851	BRL	Real	6,4935
AUD	Dolar australijski	1,6539	MXN	Peso meksykańskie	26,1062
			INR	Rupia indyjska	86,1145

⁽¹⁾ Źródło: referencyjny kurs wymiany walut opublikowany przez EBC.

TRYBUNAŁ OBRACHUNKOWY

Sprawozdanie specjalne nr 19/2020

„Cyfryzacja europejskiego przemysłu – ambitna inicjatywa, której powodzenie zależy od trwałego zaangażowania ze strony UE, rządów i przedsiębiorstw”

(2020/C 317/06)

Europejski Trybunał Obrachunkowy zawiadamia o publikacji sprawozdania specjalnego nr 19/2020 pt. „Cyfryzacja europejskiego przemysłu – ambitna inicjatywa, której powodzenie zależy od trwałego zaangażowania ze strony UE, rządów i przedsiębiorstw”.

Sprawozdanie to dostępne jest na stronie internetowej Europejskiego Trybunału Obrachunkowego: <http://eca.europa.eu>, gdzie można zapoznać się z jego treścią lub pobrać je w formie pliku.

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA ZWIĄZANE Z REALIZACJĄ POLITYKI KONKURENCJI

KOMISJA EUROPEJSKA

Zgłoszenie zamiaru koncentracji**(Sprawa M.9928 – QuattroR/HGM/Burgo)****Sprawa, która może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury uproszczonej****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2020/C 317/07)

1. W dniu 17 września 2020 r., zgodnie z art. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 ⁽¹⁾ i po odesłaniu sprawy zgodnie z art. 4 ust. 5 tego rozporządzenia, Komisja otrzymała zgłoszenie planowanej koncentracji.

Zgłoszenie to dotyczy następujących przedsiębiorstw:

- QuattroR SGR S.p.A. („QuattroR”, Włochy),
- Holding Gruppo Marchi S.p.A („HGM”, Włochy),
- Burgo Group S.p.A. („Burgo”, Włochy).

QuattroR i HGM przejmują, w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) i art. 3 ust. 4 rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw, wspólną kontrolę nad przedsiębiorstwem Burgo.

Koncentracja dokonywana jest w drodze zakupu udziałów/akcji.

2. Przedmiotem działalności gospodarczej przedsiębiorstw biorących udział w koncentracji jest:

- w przypadku QuattroR: spółka zarządzająca, której działalność koncentruje się na doinwestowywaniu i ożywianiu włoskich przedsiębiorstw o solidnych podstawach rynkowych i przemysłowych, które potrzebują nowych zasobów na potrzeby wzrostu lub zmagają się z przejściowymi zaburzeniami równowagi finansowej,
- w przypadku HGM: spółka holdingowa, kontrolująca m.in. spółkę Palladio Group S.p.A. z siedzibą we Włoszech, prowadzącą działalność w zakresie produkcji i sprzedaży kartonów, ulotek, broszur i etykiet samoprzylepnych oraz opakowań premium i posiadającą obecnie kontrolny pakiet udziałów w przedsiębiorstwie Burgo,
- w przypadku Burgo: producent masy papierniczej i papieru, prowadzący działalność w zakresie produkcji (i) papieru graficznego powlekanego, głównie na czasopisma i gazety, o różnych klasach i jakości (papieru mechanicznego powleczanego i papieru bezdrzewnego powleczanego); (ii) niepowleczanego papieru graficznego, głównie na książki i artykuły papiernicze (papieru bezdrzewnego niepowleczanego); (iii) masy papierniczej krótkowłóknistej, wykorzystywanej przeważnie do wewnętrznej produkcji papieru graficznego; (iv) papieru specjalistycznego, głównie do pakowania i etykietowania opakowań końcowych; oraz (v) papieru z makulatury do produkcji tektury falistej na pudła tekturowe.

3. Po wstępnej analizie Komisja uznała, że zgłoszona transakcja może wchodzić w zakres rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw. Jednocześnie Komisja zastrzegła sobie prawo do podjęcia ostatecznej decyzji w tej kwestii.

Należy zauważyć, iż zgodnie z zawiadomieniem Komisji w sprawie uproszczonej procedury rozpatrywania niektórych koncentracji na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 ⁽²⁾ sprawa ta może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury określonej w tym zawiadomieniu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1 („rozporządzenie w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw”).

⁽²⁾ Dz.U. C 366 z 14.12.2013, s. 5.

4. Komisja zwraca się do zainteresowanych osób trzecich o zgłaszanie ewentualnych uwag na temat planowanej koncentracji.

Komisja musi otrzymać takie uwagi w nieprzekraczalnym terminie dziesięciu dni od daty niniejszej publikacji. Należy zawsze podawać następujący numer referencyjny:

M.9928 – QuattroR/HGM/Burgo

Uwagi można przesyłać do Komisji pocztą, pocztą elektroniczną lub faksem. Należy stosować następujące dane kontaktowe:

E-mail: COMP-MERGER-REGISTRY@ec.europa.eu

Faks +32 22964301

Adres pocztowy:

European Commission
Directorate-General for Competition
Merger Registry
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

Zgłoszenie zamiaru koncentracji
(Sprawa M.9962 – Mylan/Aspen’s EU Thrombosis Business)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2020/C 317/08)

1. W dniu 17 września 2020 r., zgodnie z art. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 ⁽¹⁾, Komisja otrzymała zgłoszenie planowanej koncentracji.

Zgłoszenie to dotyczy następujących przedsiębiorstw:

- Mylan Ireland Limited („Mylan”, Irlandia),
- Aspen’s EU Thrombosis Business („przedsiębiorstwo docelowe”, Mauritius), należące do grupy Aspen Pharmacare Holdings LTD.

Przedsiębiorstwo Mylan przejmuje, w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw, wyłączną kontrolę nad całą przedmiotową działalnością przedsiębiorstwa docelowego. Koncentracja dokonywana jest w drodze zakupu aktywów.

2. Przedmiotem działalności gospodarczej przedsiębiorstw biorących udział w koncentracji jest:

- oprócz produktów leczniczych dostępnych bez recepty Mylan opracowuje, licencjonuje, produkuje, wprowadza do obrotu i rozprowadza leki generyczne, markowe leki generyczne oraz szczególne produkty lecznicze,
- działalność przedsiębiorstwa docelowego obejmuje pewne prawa do komercjalizacji i powiązane prawa własności intelektualnej w odniesieniu do produktów przeciwzakrzepowych Aspen w EOG, a mianowicie molekuly Nadroparin (nazwy marki Fraxiparine i Fraxodi), Fondaparinux (nazwa marki Arixtra), Certoparin (nazwa marki Mono Embolex) i Danaparoid (nazwa marki Orgaran).

3. Po wstępnej analizie Komisja uznała, że zgłoszona transakcja może wchodzić w zakres rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw. Jednocześnie Komisja zastrzega sobie prawo do podjęcia ostatecznej decyzji w tej kwestii.

4. Komisja zwraca się do zainteresowanych osób trzecich o zgłaszanie ewentualnych uwag na temat planowanej koncentracji.

Komisja musi otrzymać takie uwagi w nieprzekraczalnym terminie dziesięciu dni od daty niniejszej publikacji. Należy zawsze podawać następujący numer referencyjny:

M.9962 – Mylan/Aspen’s EU Thrombosis Business

Uwagi można przysyłać do Komisji pocztą, pocztą elektroniczną lub faksem. Należy stosować następujące dane kontaktowe:

E-mail: COMP-MERGER-REGISTRY@ec.europa.eu

Faks +32 22964301

Adres pocztowy:

European Commission
Directorate-General for Competition
Merger Registry
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1 („rozporządzenie w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw”).

INNE AKTY

KOMISJA EUROPEJSKA

Publikacja wniosku o zatwierdzenie zmiany w specyfikacji produktu, która nie jest zmianą nieznaczną, zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych

(2020/C 317/09)

Niniejsza publikacja uprawnia do zgłoszenia sprzeciwu wobec wniosku w sprawie zmian zgodnie z art. 51 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 ⁽¹⁾ w terminie trzech miesięcy od daty niniejszej publikacji.

WNIOSEK O ZATWIERDZENIE ZMIANY W SPECYFIKACJI PRODUKTU OZNACZONEGO CHRONIONĄ NAZWĄ POCHODZENIA/
CHRONIONYM OZNACZENIEM GEOGRAFICZNYM, GDY ZMIANA TA NIE JEST NIEZNACZNA

Wniosek o zatwierdzenie zmiany zgodnie z art. 53 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 1151/2012

„STELVIO”/„STILFSER”

Nr UE: PDO-IT-0255-AM02 – 10.1.2020

ChNP (X) ChOG ()

1. Grupa składająca wniosek i mająca uzasadniony interes

Consorzio del Formaggio Stelvio z siedzibą przy via Innsbruck 43, 39 100 Bolzano, Włochy

Tel. 0474 570113; faks 0474 570177. Konsorcjum to spełnia wymogi określone w art. 13 ust. 1 rozporządzenia ministra z dnia 28 listopada 2017 r.

2. Państwo członkowskie lub państwo trzecie

Włochy

3. Punkt w specyfikacji produktu, którego dotyczą zmiany

- Nazwa produktu
- Opis produktu
- Obszar geograficzny
- Dowód pochodzenia
- Metoda produkcji
- Związek
- Etykietowanie
- Inne [określić]

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.

4. Rodzaj zmian

- Zmiana specyfikacji zarejestrowanego produktu oznaczonego ChNP lub ChOG, niekwalifikująca się do uznania za nieznaczną zgodnie z art. 53 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 1151/2012.
- Zmiana specyfikacji zarejestrowanego produktu oznaczonego ChNP lub ChOG, dla których jednolity dokument (lub dokument mu równoważny) nie został opublikowany, niekwalifikująca się do uznania za nieznaczną zgodnie z art. 53 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 1151/2012.

5. Zmiany

Opis produktu

Zmiana dotyczy art. 5 specyfikacji produktu i pkt 3.2 jednolitego dokumentu i uwzględnia dodanie specjalnych metod przygotowania produktu przeznaczonego do porcjowania.

W związku z tym na końcu art. 5 specyfikacji produktu (właściwości wyrobu gotowego) i w pkt 3.2 jednolitego dokumentu dodano następujący tekst:

„W celu uniknięcia odpadów produkcyjnych zezwala się w przypadku produktów przeznaczonych wyłącznie do paczkowania (w plastrach, w kostkach, jako ser tarty) na produkcję sera „Stelvio”/„Stilfser” w formie innej niż cylindryczna, z zachowaniem wymienionych powyżej wymogów dotyczących masy i wysokości”.

Zmiana dotyczy zatem kształtu produktu, który niekoniecznie musi być cylindryczny wyłącznie w przypadku sera przeznaczonego do porcjowania; przeznaczenie to musi być ustalone na początku produkcji do celów ChNP (w fazie umieszczenia w formie) i w związku z tym ser nie może być sprzedawany w takiej formie (w całości) z oznaczeniem ChNP, ale może być wprowadzany do obrotu jedynie jako porcjowany i paczkowany.

Możliwość nadania bardziej racjonalnego kształtu pozwala na dzielenie produktu na porcje bez marnotrawstwa, które nie byłyby uzasadnione względami technicznymi lub jakościowymi, co optymalizuje wydajność produkcji i obróbki sera po zakończeniu procesu dojrzewania zgodnie ze specyfikacją. W ten sposób cechy techniczne i jakościowe sera „Stelvio”/„Stilfser” pozostałyby niezmienione.

Metoda produkcji

— Zmiana dotyczy art. 3 pkt 3.3.2 specyfikacji produktu i pkt 3.3 jednolitego dokumentu.

Zgodnie z wymogami rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 664/2014 z dnia 18 grudnia 2013 r. w końcowej części dotyczącej żywienia krów dodano następujące zdanie:

„Udział paszy pochodzącej spoza wyznaczonego obszaru geograficznego nie przekracza w danym roku 50 % suchej masy.”.

Zmiana ta stanowi doprecyzowanie.

Świeża trawa i lokalna zielonka, które stanowią część dawki pokarmowej związanej z przyswajalnym błonnikiem, mają znaczący wpływ na właściwości chemiczne, sensoryczne i organoleptyczne mleka wykorzystywanego do produkcji, stanowiąc tym samym znaczną część suchej masy dawki pokarmowej.

W skład paszy dla krów tradycyjnie hodowanych do produkcji mleka na obszarze górzystym, który nie nadaje się do produkcji zbóż lub roślin oleistych, muszą wchodzić koncentraty i mieszanki paszowe z obszarów położonych poza wyznaczonym obszarem. Uzupełnienie tej dawki pokarmowej jest niezbędne do zapewnienia wartości odżywczej i fizjologicznej paszy oraz stanowi środek zapobiegania powikłaniom zdrowotnym.

Pasze te charakteryzują się wysoką przyswajalnością i stanowią źródło łatwo dostępnej energii i białka potrzebnego do prawidłowego funkcjonowania żywca krów. Ponieważ ich rola jest ograniczona do funkcji fizjologicznej wspomagającej funkcjonowanie żywca, wpływ na właściwości organoleptyczne mleka jest niemal nieistotny.

Dozwolone jest zatem również stosowanie kukurydzy kiszonkowej, pasz suchych, jęczmienia, żyta, pszenżyta, pszenicy, owsa i kukurydzy w formie produktów i produktów ubocznych, a także słomy pierwszych pięciu z ww. zbóż; można ponadto stosować: nasiona oleiste, ich produkty i produkty uboczne, soję niemodyfikowaną genetycznie, rzepak, len, słonecznik łuskany, również częściowo; suszone wysłodki buraczane; młóto słodowe i suszony kremogen jabłkowy; buraki; ziemniaki; drożdże piwowskie; melasa; chleb świętojański; sproszkowane produkty nabiałowe; aminokwasy i białka szlachetne niebędące produktami proteolizy; tłuszcze roślinne.

Potwierdza się, że proponowana zmiana jest doprecyzowaniem zapisu w punkcie dotyczącym żywienia, dlatego też nie ma wpływu na związek produktu z obszarem geograficznym i jego jakość.

— Zmiana dotyczy art. 4 pkt 4.2.1 specyfikacji produktu dotyczącego zawartości tłuszczu w surowcu, pkt 3.3 jednolitego dokumentu.

Zatem obecny tekst:

„4.2.1. *Zmniejszona zawartość tłuszczu.*

Mleko, ewentualnie oczyszczone w procesie baktofugacji, może być lekko odtłuszczone tak, by utrzymać zawartość tłuszczu w suchej masie na poziomie od 3,45 % do 3,60 %. Częściowe odtłuszczenie mleka odbywa się za pomocą wirówki.”

otrzymuje brzmienie:

„4.2.1. *Zmniejszona zawartość tłuszczu.*

Mleko, ewentualnie oczyszczone w procesie baktofugacji, może być lekko odtłuszczone tak, by utrzymać zawartość tłuszczu w suchej masie na poziomie od 3,45 % do 3,80 %. Częściowe odtłuszczenie mleka odbywa się za pomocą wirówki.”

Ta niewielka zmiana odzwierciedla poziom zawartości tłuszczu bardziej zgodny z rzeczywistymi wartościami, tj. faktycznie występujący w surowcu (między 3,45 a 3,80 % zamiast 3,60 %), i dostosowuje go do innych wymogów dotyczących serów dojrzewających.

— Zmiana dotyczy np. 4 pkt 4.2.5 specyfikacji produktu i pkt 3.3 jednolitego dokumentu i jest związana z rodzajem stosowanej podpuszczki.

Zatem obecny tekst:

„Do przetwarzanego mleka ewentualnie zaszczerzonego kulturami starterowymi w ciągu 85 minut dodaje się podpuszczkę cielęcą, gdy temperatura przetwarzanej masy wynosi około 32–33 °C. Stosowany enzym powodujący koagulację musi składać się wyłącznie z podpuszczki w postaci płynnej lub sproszkowanej. Podpuszczka, której aktywność proteolityczna wynosi ok. 1:15 000, jest produkowana metodą tradycyjną i składa się w 75 % z chymozyny i w 25 % z pepsyny; nie zawiera jakichkolwiek koagulantów (np. pochodzenia mikrobiologicznego), nie jest genetycznie modyfikowana i nie zawiera genetycznie modyfikowanych enzymów powodujących koagulację.”

otrzymuje brzmienie:

„Do przetwarzanego mleka ewentualnie zaszczerzonego kulturami starterowymi w ciągu 85 minut dodaje się podpuszczkę cielęcą lub innego pochodzenia, również roślinnego, gdy temperatura przetwarzanej masy wynosi około 32–33 °C.

Enzym powodujący koagulację może być stosowany w postaci płynnej lub sproszkowanej. Podpuszczka cielęca, której aktywność proteolityczna wynosi ok. 1:15 000, jest produkowana metodą tradycyjną i składa się w 75 % z chymozyny i w 25 % z pepsyny; podpuszczka nie jest genetycznie modyfikowana, nie zawiera genetycznie modyfikowanych enzymów powodujących koagulację.”

Obecna specyfikacja zezwala na stosowanie wyłącznie podpuszczki cielęcej. Wymóg ten jest obecnie bardzo zawężający i wyklucza rozwiązania technologiczne, które od dawna charakteryzują produkcję na wyznaczonym obszarze, a które były dotychczas wykluczone przy produkcji ChNP, mimo że zapewniają zachowanie określonych cech i gwarantują spełnienie wszystkich wymogów pod względem chemicznym i organoleptycznym dotyczących sera dojrzewającego.

Zmiana ta umożliwi również spełnienie coraz bardziej zróżnicowanych oczekiwań konsumentów.

JEDNOLITY DOKUMENT

„STELVIO”/„STILFSER”

Nr UE: PDO-IT-0255-AM02 –10.1.2020

ChNP (X) ChOG ()

1. **Nazwa lub nazwy**

„Stelvio”/„Stilfser”

2. **Państwo członkowskie lub państwo trzecie**

Włochy

3. **Opis produktu rolnego lub środka spożywczego**

3.1. *Typ produktu*

Klasa 1.3. Sery

3.2. *Opis produktu, do którego odnosi się nazwa podana w pkt 1*

W chwili wprowadzenia do obrotu ser „Stelvio”/„Stilfser”, który musi dojrzewać przynajmniej przez 60 dni, ma kształt okrągły i płaskie powierzchnie górną i dolną oraz proste lub lekko wklęsłe brzegi. Ser charakteryzuje się następującymi wymiarami: masa waha się od 8 do 10 kg, średnica od 34 do 38 cm i wysokość od 8 do 11 cm. Zawartość tłuszczu w suchej masie wynosi przynajmniej 50 %, a zawartość wilgoci nie przekracza 44 %. Skórka powinna posiadać charakterystyczną barwę od żółtej do pomarańczowobrazowej. Miąższ ma zwartą strukturę oraz podatną i elastyczną konsystencję o barwie od jasnożółtej do słomkowożółtej oraz nierównomiernie rozmieszczone oczka o wielkości od małej do średniej.

Ser „Stelvio”/„Stilfser” jest wprowadzany do obrotu w postaci całych kręgów lub porcjowany i wprowadzany na rynek opatrzony odpowiednim znakiem wskazującym nazwę pochodzenia.

W celu ograniczenia produkcji odpadów zezwala się w przypadku produktów przeznaczonych wyłącznie do paczkowania (w plastrach, w kostkach, jako ser tarty) na produkcję sera „Stelvio”/„Stilfser” w formie innej niż cylindryczna, z zachowaniem wymienionych powyżej wymogów dotyczących masy i wysokości.

3.3. *Pasza (wyłącznie w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego) i surowce (wyłącznie w odniesieniu do produktów przetworzonych)*

W okresie chowu pastwiskowego krowy żywią się głównie świeżą trawą; w oborze natomiast podstawowa dawka żywnościowa składa się, według upodobania, z siana i kiszonki z traw pozyskanych z wyznaczonego obszaru w ilości maksymalnie 15 kg na zwierzę.

Świeża trawa i lokalna pasza, które stanowią część dawki pokarmowej związanej z przyswajalnym błonnikiem, mają znaczący wpływ na właściwości chemiczne, sensoryczne i organoleptyczne mleka wykorzystywanego do produkcji, stanowiąc tym samym znaczną część (nie mniejszą niż 50 %) suchej masy dawki pokarmowej.

W skład paszy dla krów tradycyjnie hodowanych do produkcji mleka na obszarze górzystym, który nie nadaje się do produkcji zbóż lub roślin oleistych, muszą wchodzić koncentraty i mieszanki paszowe z obszarów położonych poza wyznaczonym obszarem. Uzupełnienie tej dawki pokarmowej jest niezbędne do zapewnienia wartości odżywczej i fizjologicznej paszy oraz stanowi środek zapobiegania powikłaniom zdrowotnym.

Pasze te charakteryzują się wysoką przyswajalnością i stanowią źródło łatwo dostępnej energii i białka potrzebnego do prawidłowego funkcjonowania żywca krów. Ponieważ ich rola jest ograniczona do funkcji fizjologicznej wspomagającej funkcjonowanie żywca, wpływ na właściwości organoleptyczne mleka jest niemal nieistotny.

Dozwolone jest zatem również stosowanie kukurydzy kiszonkowej, pasz suchych, jęczmienia, żyta, pszenżyta, pszenicy, owsa i kukurydzy w formie produktów i produktów ubocznych, a także słomy pierwszych pięciu z ww. zbóż; można ponadto stosować: nasiona oleiste, ich produkty i produkty uboczne, soję niemodyfikowaną genetycznie, rzepak, len, słonecznik łuskany, również częściowo; suszone wysłodki buraczane; młóto słodowe i suszony kremogen jabłkowy; buraki; ziemniaki; drożdże piwowskie; melasa; chleb świętojański; sproszkowane produkty nabiałowe; aminokwasy i białka szlachetne niebędące produktami proteolizy; tłuszcze roślinne.

Udział paszy pochodzącej spoza wyznaczonego obszaru geograficznego nie przekracza w danym roku 50 % suchej masy.

Do produkcji sera „Stelvio”/„Stilfser” stosuje się mleko krowie pozyskane na określonym obszarze geograficznym od krów karmionych głównie paszami pochodzącymi z tego samego obszaru i charakteryzujące się zawartością białka > 3,10 %. Mleko może być lekko odtłuszczone tak, by utrzymać zawartość tłuszczu w suchej masie na poziomie od 3,45 % do 3,80 %.

3.4. *Poszczególne etapy produkcji, które muszą odbywać się na wyznaczonym obszarze geograficznym*

Wszystkie etapy produkcji opisane w specyfikacji i w niniejszym dokumencie, począwszy od hodowli krów przez udój, zbieranie i przetwarzanie mleka po proces ścinania mleka w masę serową i dojrzewanie sera, odbywają się na określonym obszarze geograficznym określonym w pkt 4 poniżej.

3.5. *Szczegółowe zasady dotyczące krojenia, tarcia, pakowania itp. produktu, do którego odnosi się zarejestrowana nazwa*

Ser w całości jest dzielony na kawałki dopiero po umieszczeniu na nim znaku wskazującego nazwę pochodzenia. Pakowanie porcjowanego sera „Stelvio”/„Stilfser” jest dozwolone również poza określonym obszarem. Ser „Stelvio”/„Stilfser” wprowadzany na rynek w kawałkach posiada odpowiedni znak wskazujący nazwę pochodzenia lub samoprzylepną etykietę umieszczoną na opakowaniu, lub taśmę z nadrukowaną chronioną nazwą pochodzenia.

3.6. *Szczegółowe zasady dotyczące etykietowania produktu, do którego odnosi się zarejestrowana nazwa*

Ser „Stelvio”/„Stilfser” wprowadzany na rynek w całości posiada odpowiedni znak wskazujący nazwę pochodzenia, umieszczony dopiero po 60-dniowym okresie dojrzewania, oraz oznaczenie wskazujące numer partii, datę produkcji i kod producenta. Produkt wprowadzany na rynek posiada odpowiedni znak wskazujący nazwę pochodzenia. Na znak wskazujący nazwę składają się napisane czerwonymi literami nazwy „Stilfser-Stelvio”.

4. **Zwięzłe określenie obszaru geograficznego**

Wyznaczony obszar geograficzny, na którym odbywają się wszystkie etapy produkcji: chów krów, udój, zbieranie i przetwarzanie mleka, proces ścinania mleka w masę serową i dojrzewanie sera „Stelvio”/„Stilfser”, składa się z następujących terenów położonych w autonomicznej prowincji Bolzano: Val Venosta, Burgraviato, Salto-Sciliar, Val Pusteria, Val d'Isarco i obszar gminy Bolzano. Tereny te obejmują obszar katastralny i administracyjny osiemdziesięciu czterech gmin.

5. **Związek z obszarem geograficznym**

Ser „Stelvio”/„Stilfser” produkowany od dawna na obszarze określonym w pkt 4 zachował z upływem czasu cechy charakterystyczne związane ze środowiskiem alpejskim, jakie tworzy masyw górski Stelvio-Stilfser, będący najważniejszym ośrodkiem produkcji i od którego pochodzi nazwa tego produktu. Jednolite warunki klimatyczne i glebowe panujące w alpejskim obszarze Górnej Adygi wpływają na jakość pasz przeznaczonych w przeważającej mierze do żywienia krów, a w konsekwencji na jakość otrzymywanego na tym obszarze mleka i produkowanego z niego sera.

W niektórych źródłach historycznych opisane są zioła alpejskie (marbl i madaun), które najlepiej nadawały się do produkcji mleka wysokiej jakości. Specyficzne warunki środowiskowe i klimatyczne wyznaczonego obszaru związane są z jego górskim charakterem, od zawsze cechującym się istnieniem gospodarstw hodowlanych (tzw. *masi* – gospodarstwa rolno-pasterskie) zlokalizowanych na wysokości od 500 m n.p.m. do 2 000 m n.p.m., i powiązane są z działaniem autochtonicznej mikroflory podczas dojrzewania sera. Dzięki tym szczególnym czynnikom środowiskowym, wyjątkowym i niepowtarzalnym, połączonym z rozwijającą się na przestrzeni wieków tradycją produkcyjną, chroniona nazwa pochodzenia „Stelvio”/„Stilfser” posiada szczególne właściwości, powodujące, że jest to produkt wyjątkowy, niezależny i kojarzony wyłącznie ze swoim obszarem produkcji.

Oprócz charakterystyk opisanych w pkt 3.2 produkt posiada niektóre cechy specyficzne i szczególnie oryginalne i charakterystyczne, które można streścić w sposób następujący:

- barwa skórki: zmienna od żółtopomarańczowej do pomarańczowobrazowej,
- smak: aromatyczny i wyraźny, czasami ostry,
- zawartość tłuszczu w stosunku do suchej masy: co najmniej 50 %.

Stosowanie świeżej trawy jako pożywienia dla krów hodowanych w chowie pastwiskowym oraz sposób ich żywienia w okresie przebywania w oborze, oparty głównie na paszach i kiszonkach trawy pozyskiwanych z wyznaczonego obszaru, a także stosowanie wyłącznie mleka uzyskanego od krów hodowanych na tym obszarze, który ma charakter górski i specyficzne warunki glebowe, w połączeniu ze szczególnymi właściwościami traw z alpejskich łąk i autochtonicznej mikroflory, składającej się z różnych szczepów bakterii tlenowych i stosowanej do produkcji sera, powoduje, że podczas naturalnego dojrzewania ser nabiera wyróżniających go oryginalnych cech, dzięki którym jego cechy organoleptyczne są rozpoznawalne. Czynniki te przyczyniają się w zasadniczy sposób do powstania zarówno określonej barwy skórki, jak i niepowtarzalnych właściwości smakowych i zapachowych. Poza tym skład pożywienia krów przyczynia się do uzyskania dość znacznej zawartości tłuszczu w suchej masie.

Z powyższych powodów, potwierdzonych historycznie dowodami pochodzącymi z późnego średniowiecza, utrwalonych dzięki obyczajom i lokalnym charakterystycznym formom gospodarstw – wśród których znajduje się tzw. *maso* – po opis produktu i procesu jego wytwarzania w zakładzie serowarskim Stilf (Stelvio) w 1914 r., rozwinęło się ważne zjawisko gospodarcze rozpowszechnione na całym obszarze geograficznym. Jest ono regulowane wymogami specyfikacji, do których stosują się zarówno hodowcy krów, jak i przetwórcy, udokumentowanymi przez odpowiednie pisma i rejestry, systemy identyfikacji każdego podmiotu działającego na określonym obszarze i prowadzoną odpowiednią dokumentacją dotyczącą przetwórstwa, produkcji i nadawania nazwy.

Odesłanie do publikacji specyfikacji produktu

(art. 6 ust. 1 akapit drugi niniejszego rozporządzenia)

Skonsolidowany tekst specyfikacji produktu można znaleźć na stronie internetowej: <http://www.politicheagricole.it/flex/cm/pages/ServeBLOB.php/L/IT/IDPagina/3335>

lub

wchodząc na stronę internetową Ministero delle politiche agricole alimentari e forestali (www.politicheagricole.it) po wybraniu zakładki „Prodotti DOP IGP” (z prawej strony na górze ekranu), a następnie „Prodotti DOP IGP STG” (z lewej strony ekranu) i na koniec „Disciplinari di Produzione all’esame dell’UE”.

Publikacja wniosku o rejestrację nazwy zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych

(2020/C 317/10)

Niniejsza publikacja uprawnia do zgłoszenia sprzeciwu wobec wniosku zgodnie z art. 51 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 ⁽¹⁾ w terminie trzech miesięcy od daty niniejszej publikacji.

JEDNOLITY DOKUMENT

„Český modrý mák”

Nr UE: PGI-CZ-02236 – 3.11.2016

CHNP () ChOG (X)

1. Nazwa lub nazwy

„Český modrý mák”

2. Państwo członkowskie lub państwo trzecie

Czechy

3. Opis produktu rolnego lub środka spożywczego

3.1. Typ produktu

Klasa 1.8. Inne produkty wymienione w załączniku I do Traktatu (przyprawy itp.)

3.2. Opis produktu, do którego odnosi się nazwa podana w pkt 1

Chronione oznaczenie geograficzne „Český modrý mák” odnosi się do nasion jednorocznej formy maku siewnego niebieskiego (*Papaver somniferum* L.), które spełniają wymogi dotyczące stosowania do celów spożywczych zgodnie ze specyfikacją jakości zawartą w niniejszym dokumencie.

Produkt objęty chronionym oznaczeniem geograficznym „Český modrý mák” jest przeznaczony do stosowania w sektorze spożywczym, a w przypadku sprzedaży konsumentowi końcowemu musi posiadać następujące właściwości:

Właściwości fizyczne i organoleptyczne:

Wygląd: nasiono o nerkowatym kształcie, długości ok. 1,0 mm, pokryte sześciokątnymi polami oddzielonymi od siebie lekko wypukłym żebrowaniem, zdrowe, nieuszkodzone, dojrzałe, nadające się do przechowywania.

Barwa: jasna, od błękitnej do szaroniebieskiej.

Smak: słodki, przechodzący w lekko gorzkawy.

Zapach: charakterystyczny, typowy dla produktu „Český modrý mák”, delikatny i przyjemny.

Konsystencja: sypka, bez grudek.

Właściwości chemiczne i wartość odżywcza:

Średnia wartość odżywcza 100 g produktu „Český modrý mák” (wybrane dane):

wapń: 1 402 mg

miedź: 2,20 mg

tłuszcz: 45,80 g

cynk: 10 mg

niacyna: 0,99 mg

magnez: 333 mg

(¹) Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.

żelazo: 9,50 mg
witamina E: 4 mg
sód: 21 mg
tiamina: 0,86 mg
mangan: 2 mg
fosfor: 854 mg
witamina B6: 0,55 mg
potas: 705 mg
ryboflawina: 0,17 mg.

Całkowita zawartość morfiny, tebainy i kodeiny nie może przekraczać 25 mg/kg na powierzchni materiału siewnego i 0,8 % w suchej masie torebki. Produkt objęty chronionym oznaczeniem geograficznym „Český modrý mák” nie może być w żadnym wypadku zastępowany makiem technicznym produkowanym jako surowiec do celów farmaceutycznych.

- 3.3. *Pasza (wyłącznie w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego) i surowce (wyłącznie w odniesieniu do produktów przetworzonych)*

—

- 3.4. *Poszczególne etapy produkcji, które muszą odbywać się na wyznaczonym obszarze geograficznym*

Uprawa, zbiory i suszenie

Produkt uprawia się na odpowiednich glebach na wyznaczonych obszarach; wysiew przeprowadza się nie później niż 20 kwietnia.

Zbiór nasion może być zmechanizowany (metoda stosowana zazwyczaj w rolnictwie konwencjonalnym) lub ręczny (głównie w rolnictwie ekologicznym).

Mieszankę makowin i maku suszy się w pomieszczeniach z aktywną wentylacją.

- 3.5. *Szczegółowe zasady dotyczące krojenia, tarcia, pakowania itp. produktu, do którego odnosi się zarejestrowana nazwa*

Należy zagwarantować, aby nie doszło do mieszania produktu z produktami, które nie spełniają wymogów specyfikacji.

- 3.6. *Szczegółowe zasady dotyczące etykietowania produktu, do którego odnosi się zarejestrowana nazwa*

—

4. **Zwięzłe określenie obszaru geograficznego**

Granice obszaru geograficznego definiuje się następująco:

- na południowym zachodzie: Chebská pánev (Kotlina Chebska), Český les (Las Czeski), Šumava (Szumawa), Blanský les i przedgórze masywu Novohradské hory,
- na południu: Třeboňská pánev (Kotlina Trzebońska), południowa część Wyżyny Czesko-Morawskiej (Českomoravská vrchovina) oraz rzeki Dyja i Morawa za Hodoninem,
- na południowym wschodzie: zachodnie i północne obrzeża obszaru chronionego krajobrazu Białe Karpaty (Chráněná krajinná oblast Bílé Karpaty),
- na wschodzie: zachodnie, północne i południowo-wschodnie obrzeża obszaru chronionego krajobrazu Beskidy,
- na zachodzie granicę obszaru stanowi dorzecze rzeki Ohrza,
- granicę północno-zachodnią stanowi Mostecká pánev (Kotlina Mostecká) i rzeka Łaba na odcinku do miejscowości Děčín (Diecyn),
- granicę północną stanowią rzeki Ploučnice (Ploucznica), Kamenice oraz pasmo Gór Łużyckich, a dalej Liberecká pánev (Kotlina Liberecka), południowe stoki Karkonoszy, Broumovské hory (Wyżyna Broumowska) i południowe stoki Gór Orlickich,

na północnym wschodzie: przedgórze Masywu Śnieżnika (Králický Sněžník), Rychlebské hory (Góry Złote) oraz Zlatohorská vrchovina (Góry Opawskie), rzeka Opawica do ujścia do Opawy, Opawa do ujścia do Odry, Odra do ujścia do niej Olzy, Olza do ujścia do niej Łomnej i Łomna do obszaru chronionego krajobrazu Beskidy.

5. Związek z obszarem geograficznym

Wniosek o rejestrację produktu „Český modrý mák” opiera się na właściwościach organoleptycznych i odżywczych maku, które odróżniają go od innych nasion maku wprowadzanych na rynek, i które mają związek z uprawą na danym obszarze geograficznym.

Produkt objęty chronionym oznaczeniem geograficznym „Český modrý mák” gwarantuje charakterystyczny aromat i smak maku, natomiast nasiona innych odmian maku niebieskiego, w szczególności ogólnie nasiona w jaśniejszym kolorze, mają niewyraźny smak i zapach lub w ogóle nie mają smaku i zapachu oraz ze względu na bardzo cienką łupinę nasienną charakteryzują się niską zawartością włókna i ligniny, w tym istotnych dla smaku związków towarzyszących. Dlatego też „Český modrý mák” jest produktem o typowych właściwościach sensorycznych, które odróżniają go od innych nasion maku. Nasiona maku zawierają od 40 do 60 % bardzo cennych olejów (głównie kwas linolowy, a także kwas oleinowy, palmitynowy, stearynowy i linolenowy).

Szczególne cechy produktu objętego chronionym oznaczeniem geograficznym „Český modrý mák” wynikają z kombinacji specyficznych rodzajów gleby i warunków klimatycznych na danym obszarze geograficznym oraz z ponad 150-letniej tradycji uprawy maku w tych warunkach. Obszar uprawy produktu objętego chronionym oznaczeniem geograficznym „Český modrý mák” obejmuje wszystkie tereny, na których występują określone rodzaje gleby, do wysokości 700 m n.p.m. Produkt objęty chronionym oznaczeniem geograficznym „Český modrý mák” można uprawiać w regionach klimatycznych do wysokości 700 m n.p.m., przy czym najlepsze warunki uprawy panują na terenach pagórkowatych lub równinnych na wysokości od 300 do 700 m n.p.m., należących do typów produkcji od buraczano-jęczmiennego do ziemniaczano-pszenicznego i jęczmiennego (Vrbenský, 1960). Regiony klimatyczne oznaczone na mapie regionów klimatycznych Republiki Czeskiej w znacznym stopniu odpowiadają określonym typom gleb.

a) Typy gleby:

pararędzina, rędzina, regosol (arenic), mady, smonice (wertisole), czarnoziemy, czarne ziemie, szare ziemie, gleby bielecowe, gleby płowe, gleby brunatne (modal cambisol, acidic cambisol, dystric cambisol, eutrophic cambisol), pelozem (clayic cambisol), gleby pseudoglejowe, gleby glejowe, gleby torfowe, gleby antropogeniczne.

b) Regiony klimatyczne:

ciepły, suchy; ciepły, umiarkowanie suchy; ciepły, umiarkowanie wilgotny; umiarkowanie ciepły, suchy; umiarkowanie ciepły, umiarkowanie wilgotny; umiarkowanie ciepły (do ciepłego), bardzo wilgotny; umiarkowanie ciepły, wilgotny.

Jakość produktu „Český modrý mák” w dużej mierze wynika z warunków klimatycznych – w szczególności rozkładu temperatury i opadów deszczu w ciągu roku – które znacznie różnią się od warunków panujących na innych obszarach, co ma istotne znaczenie, szczególnie w połączeniu z rodzajami gleby występującymi na wyznaczonym obszarze. Głównym czynnikiem, który odróżnia klimat w opisywanych regionach od klimatu stref przybrzeżnych, jest charakter okresu zimowego (poziom rezerw wilgoci na początku okresu wiosennego jest wyższy, co zapewnia lepsze warunki do wysiewu nasion), a także fakt, że mniejsza ilość wilgoci w miesiącach letnich nie ma negatywnego wpływu na produkcję maku (mak źle znosi wilgotne warunki pogodowe podczas dojrzewania). Niedobór wody jest istotnym negatywnym czynnikiem ograniczającym produkcję maku. „Český modrý mák” wymaga gleby o odpowiedniej strukturze i dobrych warunków wodnych: dane typy gleby zapewniają idealne warunki do uprawy, ponieważ umożliwiają wysiew do zimnej gleby, która gwarantuje przynajmniej wilgotność resztkową oraz kondensację wilgoci z gleby i powietrza. Słoneczna i ciepła pogoda, która idealnie nadaje się do uprawy maku będącego rośliną długiego dnia, jest bardzo pożądana w okresie kwitnienia i dojrzewania torebek, ponieważ przyspiesza ten proces. Zapotrzebowanie na ciepło, które zmienia się w trakcie wegetacji, może być optymalnie zaspokojone wyłącznie w regionach klimatycznych Republiki Czeskiej, ponieważ zbyt ciepły klimat ogranicza produkcję tłuszczów, a negatywna korelacja między ilością tłuszczów a ilością białek prowadzi do zwiększenia zawartości białek będących prekursorami morfiny.

Produkt objęty chronionym oznaczeniem geograficznym „Český modrý mák” to mak oleisty, który charakteryzuje się niską zawartością alkaloidów, takich jak morfina i tebaina; jest to jego typowa własność, z której wynikają również właściwości organoleptyczne maku (zapach i smak). Analizy przeprowadzane od wielu lat zarówno w Republice Czeskiej, jak i w zagranicznych laboratoriach wykazują, że zawartość morfiny w produkcie objętym chronionym oznaczeniem geograficznym „Český modrý mák” kształtuje się na poziomie niższym niż limit określony w lokalnych przepisach. Produkt charakteryzuje się również bardzo niską zawartością pozostałych alkaloidów. Mak z innych źródeł musi być poddawany obróbce przez zastosowaniem do celów spożywczych, ponieważ zawartość niektórych alkaloidów, np. morfiny, może być w nim nawet 10 razy większa. W wyniku obróbki (mycie nasion, termostabilizacja itp.) pogarsza się jednak jakość maku, który traci swoje typowe właściwości organoleptyczne – smak i zapach. Optymalne cechy organoleptyczne produktu objętego chronionym oznaczeniem geograficznym „Český modrý mák” są zatem naturalnym efektem pochodzenia z danego obszaru geograficznego i nie ma konieczności przeprowadzania jakiegokolwiek dodatkowej obróbki produktu.

Produkt objęty chronionym oznaczeniem geograficznym „Český modrý mák” ma wysokie wartości odżywcze i znaczną zawartość składników odżywczych. Ma on szczególnie wysoką zawartość wapnia (600 razy wyższą niż mąka pszenna i 9 razy wyższą niż orzechy włoskie), wysoki poziom witaminy E, kwasu pantotenowego, niacyny i tiaminy oraz wysoką zawartość minerałów (miedź, cynk, magnez, żelazo).

Wyższa szerokość geograficzna i korzystna wysokość n.p.m. mają również wpływ na wyższy udział nienasyconych kwasów tłuszczowych o niższej lepkości i tendencji do utlenienia, co zwiększa wartość odżywczą produktu. Świadczą o tym również wyniki badań i doświadczeń umożliwiających wykrywanie kwasów tłuszczowych i ich estrów (Steinbach M., Lazarovici M., Ille C., et al.). Rev Tomaine Med Ing1, 451, 1964; Vereschagin AG, Biochimija 27, 1866, 1962). Produkt uprawiany w omawianym regionie klimatycznym zawiera znaczną ilość kwasu linolowego i linoleno-wego. Potwierdza to ponadto specyfikę produktu objętego chronionym oznaczeniem geograficznym „Český modrý mák”, wynikającą z jego szczególnych właściwości, które można przypisać pochodzeniu geograficznemu (P. Zehnálek P., Mák – stále nedoceněný, 4, Výživa a potraviny 5/2016).

Ze względu na swoje cechy jakościowe „Český modrý mák” jest wysoko ceniony w wielu krajach, na co wskazuje fakt, że ponad 85 % nasion produktu „Český modrý mák” jest eksportowanych. Jest to popularny składnik spożywczy, szczególnie w krajach, w których mak jest stosowany jako nadzienie w wyrobach piekarniczych.

Odesłanie do publikacji specyfikacji produktu

(art. 6 ust. 1 akapit drugi niniejszego rozporządzenia)

https://isdv.upv.cz/webapp/resdb.print_detail.det?pspis=OP/263

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL